

1

เริ่มรัก

“คุณอรรคคะ” ชูดา เลขานุการประจำตัวของเขา หรืออีก
หนึ่งอย่างที่ท่านประธานบริษัทคนเก่าอย่าง หม่อมราชวงศ์เพชรฉัตร
วีริยา ผู้ซึ่งเกษียณอายุออกไปได้แค่สองสามสัปดาห์ทิ้งไว้ให้ นอกจาก
ห้องทำงานหรูหราพร้อมเพนต์เฮาส์บนยอดตึก

ชูดาถือว่าเป็นพนักงานที่ทรงประสิทธิภาพคนหนึ่งของบริษัท ที่
ช่วยให้การรับตำแหน่งประธานบริษัทบริหารสินทรัพย์บริษัทใหญ่อันดับ
ต้นๆ ของเอเชีย หลังจากທີ່หมดสัญญาจ้างกับธนาคารในสหรัฐอเมริกา
ที่ที่เขาใช้ชีวิตอยู่และเรียนหนังสือมาร่วมยี่สิบปีเป็นไปได้อย่างสะดวก
สบาย

“ครับ” หน้าหล่อแบบไทยปนจีนเงยขึ้นรับคำเรียก ผิวขาวจัดติด
กับคิ้วเข้มๆ และตาสองชั้นคมกริบรับกันดีกับจมูกโด่งแบบได้รูปและ
ริมฝีปากแดง ยิ้มน้อยๆ คลื่นออกจากปาก จนชูดาที่คุ่นชินกับความ
หน้าตาดีเกินเกณฑ์ปกติของเหล่าสมาชิกราชสกุลวีริยายังอดนึกชม
ไม่ได้ว่า ผู้ชายคนนี้หล่อ ออว่ากระจาย นี่ถ้าอายุน้อยกว่านี้สักยี่สิบปี
ก็กะว่าจะสมควรเป็นที่มท่านประธานเหมือนสาวๆ ในบริษัทบ้าง

“คุณแพมโทร. มาเรื่องทานอาหารเย็น บอกว่าคุณอรรคให้เช็ก
กับชูดาเรื่องวันว่างคะ ส่วนอาจารย์อรก็ถามวันที่จะเชิญคุณอรรคไป

บรรยายพิเศษมา ตกลงจะให้ใครใหม่คะ นี่ชุดาซึ่งเขาจนเวียนหัวไปหมดแล้ว”

ชายหนุ่มพึงร่างสูงเหยียบร้อยเก้าสิบลงที่พนักเก้าอี้ ใช้นิ้วเรียวกลิ่งหัวตาเบาๆ ทำไมจะไม่รู้ว่าผู้หญิงสองคนนี้ใช้ข้ออ้างต่างๆ นานาในการเข้าหาเขา ทั้งพริมา นางแบบคนสวยที่เพื่อนๆ หลายคนออกปากักหนานว่า ได้ลิ้มรสสักทีจะไม่ลืมพระคุณ หรือไม่ว่าจะเป็นอิงอร ดอกเตอร์สาวคนสวยของมหาวิทยาลัยชื่อดังที่คุ้นเคยมานาน เป็นเพื่อนเรียนหนังสือกันมา

นางแบบคนสวยรายแรกนั้นเพิ่งเจอกันในไนต์คลับเมื่อสัปดาห์ก่อน ที่เพื่อนๆ ที่เมืองไทยเลี้ยงฉลองตำแหน่งใหม่ให้เขา ในขณะที่ฝ่ายหญิงมางานเลี้ยงของบริษัทอะไรสักอย่าง พานได้มีความสัมพันธ์ชั่วคราวกันแค่นั้น นี่ก็ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายไปหาเบอร์เขามาจากไหน จนโทร. มาตามจิกเขาได้ทุกวัน ทำเอาเขาที่เพลอรับโทรศัพท์ไปเมื่อวันก่อนได้แต่บอกรบิดไปเช็กวันว่างกับเลขฯ ของเขาเอาเอง จากนั้นก็เป็นคราวช่วยของชุดาไปในการเป็นหน้าด่านให้เขาแบบวันนี้

“เรื่องบรรยายพิเศษของคุณอร ผากคุณชุดาดูวันไหนที่ไม่ยุ่งให้เขาไปก็ได้ครับ เห็นว่าแรกๆ อาจจะแค่เดือนละครั้ง ส่วนเรื่องคุณแพม บัดไปก่อนละกันครับ ผมไม่สะดวก” ชายหนุ่มวัยสามสิบบอกอย่างสุภาพ อย่างไรก็ตามเสียอิงออร์ก็น่าเป็นเพื่อนที่รู้จักกันมาหลายปี แม้เขาจะแน่ใจว่าหล่อนคิดกับเขาเกินเพื่อน แต่ตราบดีที่อีกฝ่ายยังไม่สร้างเรื่องวุ่นวายให้เขา เขาก็ไม่จำเป็นต้องทำร้ายน้ำใจใคร หน้าหล่อตั้งท่าก้มลงทำงานที่ค้างไว้ต่อ แต่อีกฝ่ายก็ดูเหมือนยังไม่หมดเรื่องกับเขา

“แล้วนี่ไม่มีใช้ใหม่คะว่าสัปดาห์หน้าลูกสาวคุณชายจะเริ่มมาฝึกงานแล้ว คุณอรรคจะให้เริ่มทำที่ไหนก่อน”

หน้าหล่อที่ก้มกลับไปสนใจตัวหนังสือในจอตรงหน้าแยกกลับขึ้นมาอีก นัยน์ตาวับวาวขึ้นมาทันทีเมื่อได้ยินชื่อสาวน้อยคนสวยที่เขาได้

มีโอกาสพบที่วังวิริยาเมื่อเดือนก่อน สวดยเสียจนเขาวิ่งไปพักใหญ่ตอนที่ทราบว่าหล่อนอายุแค่อายุสิบเจ็ดปี เล่นเอาวันนั้นอรรครู้จักคำว่าตกหลุมรักแรกพบพร้อมๆ กับคำว่าอกหักในคราวเดียวกัน

แต่สัญชาตญาณหรือความต้องการเบื้องต้นอีกบางอย่างบอกเขาว่า แม้จะห้ามใจตัวเองไม่ให้คิดอะไรมากเกินกว่าความเอ็นดูและชื่นชมเพราะผู้หญิงคนที่ทำให้เขาหายใจระตุกได้ในรอบสิบปีเป็นถึงลูกสาวนายจ้าง และที่สำคัญอายุห่างกับเขาถึงสิบสามปี แต่ได้เห็นหน้าบ่อยๆ ก็คงดี คิดได้แบบนี้ท่านประธานคนใหม่ของวิริยะทรัพย์ก็ส่ายหน้าใส่เลขาฯ เพราะไม่อยากให้หม่อมหลวงพชรหทัยเรียนงานเหมือนเด็กฝึกงานปกติ

“ให้มาคุยกันก่อนละกันครับว่าเขาสนใจเรื่องไหนเป็นพิเศษจะได้หาที่ลงให้ถูก ผมว่าใครๆ ก็เต็มใจสอนอยู่แล้วไหมครับ ลูกสาวคุณชายทั้งที”

ยิ่งพูดถึงลูกสาวของท่านประธานคนก่อน เจ้าของบริษัทตัวจริงแล้ว อรรคก็อดอมยิ้มอีกไม่ได้ ภาพสาวน้อยวัยสิบเจ็ดปี แต่สวดยจัดทรวดทรงองค์เอวชัดเสียจนเขาไม่อยากเชื่อว่าอีกฝ่ายอายุยังไม่พ้นยี่สิบ จริตจะก้านอ่อนหวาน พูดจาชวนฟัง เล่นเอาวันนั้นที่คุณชายพัชรกับภรรยาเชิญเขาไปรับประทานอาหารค่ำที่วัง อรรคฟังใครพูดไม่รู้เรื่องเลย เพราะมัวแต่จะคอยมองสาวน้อยคนสวยของตำหนักใหญ่อยู่ตลอดเวลา แถมปีนี้หม่อมหลวงพชรหทัย ลูกสาวคนเล็กของคุณชายพัชรเรียนมหาวิทยาลัยเป็นปีสุดท้ายแล้ว ด้วยสมองที่ฉลาดเกินมนุษย์ปกติ ทำให้หลังเทรื่องานในช่วงสามเดือนเสร็จ เจ้าตัวก็จะจบการศึกษาระดับปริญญาตรีอย่างสมบูรณ์

“ใช่สิคะ คุณเป็ปเปอร์น่ารักมาก ฉลาดที่สุด ท่านประธานเคยพามาเข้าประชุมครั้งนึงตอนเด็กๆ คิดเลขไวกว่าชุดาอีก”

“ครับ เอาเป็นว่าวันที่คุณเป็ปเปอร์มาฝึกวันแรก ให้มาเจอผม

ก่อนละกัน”

หม่อมหลวงพชรหทัยตื่นเต็นไม่น้อยกับการมาที่บริษัท
วิริยะทรัพย์ของตัวเองในวันนี้ จากทุกๆ ครั้งที่แวะมาในฐานะลูกสาวคนเล็กของท่านประธานคนก่อนที่เพิ่งวางมือไป เหลือแต่หุ่นในบริษัทที่เป็นของครอบครัว กับตำแหน่งประธานบอร์ดและประธานกรรมการตรวจสอบความโปร่งใสเท่านั้น ที่บิดาหล่อนซึ่งมีศักดิ์เป็นคุณชายยังดำรงตำแหน่งอยู่ แต่อำนาจทางการบริหารได้มอบหมายให้ อรรถอัคนันท์ เข้ามารับผิดชอบเรียบร้อยแล้ว

คนสวยที่สวมหมวกเด็กฝึกงานรู้สึกว้าวรรยากาศต่างๆ รอบตัวดูแปลกไป เมื่อรถยนต์คันยาวประจำตัวที่คุณพ่อจัดการไว้ให้ใช้พร้อมคนขับจอดเรียบร้อย หญิงสาวก็ค่อยๆ เปิดประตูเดินลง ร่างสูงทั้งเกินมาตรฐานทั้งเกินวัยก้าวยาวๆ ผ่านลิบบีหน้าตึก เรียกความสนใจได้จากคนที่รู้จัก ส่วนคนไม่รู้จักรักก็ต้องมองความงามที่จับตาคนจนเสียวหลัง เพื่อที่จะขึ้นไปที่ชั้นของผู้บริหาร หลังจากได้รับการประสานจากเลขานุการคนเก่าของคุณพ่อว่า คุณอรรถ ท่านประธานคนใหม่ของอาณาจักรการเงินแห่งนี้ขอให้หล่อนพบกับเขาก่อน เพื่อคุยรายละเอียดการฝึกงานตลอดสามเดือนนี้

หญิงสาวเดินสวัสดีคนที่ก้มหัวให้ตามทางไปเรื่อยๆ เพราะเกือบทุกคนในที่นี้รู้ว่าหล่อนเป็นใคร แต่หล่อนก็นอบน้อมใส่ทุกคน รีบยกมือไหว้คนที่ได้ชื่อว่าเป็นลูกจ้างคุณพ่อ จนเป็นที่เอ็นดูของเหล่าพนักงานทุกคน

ไม่นานคุณเป็ปเปอร์คนสวยก็มาถึงจุดหมายของวันนี้จนได้ หน้าสวยจัดแบบใครเห็นก็เป็นอันต้องหลงรัก ต้องแอบชอบ สวยชนิดที่เป็นทั้งดาวคณะ ดาวมหาวิทยาลัย สวยชนิดที่มีคนชวนเข้าวงการดารานางแบบ หรือแม้กระทั่งประกวดนางงามตั้งแต่เริ่มแตกเนื้อสาวไม่ได้

ขาด แต่เจ้าตัวไม่ได้ให้ความสนใจ อาจจะมีบ้างที่รับเฉพาะงานพิเศษ
จำพวกเดินแบบการกุศล หรือถ่ายแบบเฉพาะกิจ แต่ไม่เคยคิดจะยึด
เป็นอาชีพจริงจัง เพราะชอบเรียนหนังสือมากกว่า เรียกว่าทำเอาความ
สวยสง่าที่ดึงดูดเด่นของพ่อของแม่มาเสียของอย่างที่สุด

จวบจนทายาทคนเล็กของตำหนักใหญ่ในวังวิริยาขึ้นมาจนถึง
ชั้นของผู้บริหารที่ได้รับการแจ้งว่า ให้ขึ้นมารายงานตัวกับท่านประธาน
คนใหม่ก่อน หม่อมหลวงพชรหทัยก็เห็นอดีตเลขาฯ ของคุณพ่อยืนรอ
อยู่บริเวณหน้าห้องดังกล่าว สาวน้อยคนสวยคลี้อยมกว้าง ตาเป็น
ประกายใส่ชุดาทันที

“ที่ชุดา สวัสดีค่ะ” คนอ่อนวัยกว่ายกมือขึ้นทำความเคารพคน
ที่เป็นลูกน้องคุณพ่อ อีกฝ่ายก็รีบรับไหว้อย่างดี

“ไม่ต้องไหว้ค่ะ แล้วยี่แต่งตัวเสียน่ารักเสีย” ชุดากวาดตามอง
สาวน้อยตรงหน้าที่ถอดเค้าความงามส่งมาจากบุพการี “ถ้าข่าไม่ยาว
แบบคุณเป็ปเปอร์นี่ใสไม่ได้จริงๆ นะคะ”

พูดจบก็ก้มลงมองลูกสาวเจ้าของบริษัทที่สวมกระโปรงบานพอง
ทรงบอลลูกแบบสั้น คู่กับเสื้อเซ็ตผูกโบใหญ่ที่คอ ผมด้านหลังรวบตั้ง
โชว์หน้าสวย ใบหน้าที่เหมือนคุณชายพัชรผู้เป็นพ่อแต่งแต้มสีสัน
เล็กน้อยพองาม ไม่เกินวัย แต่ก็ยังดึงดูดสายตาทุกคนที่พบเห็นได้เป็น
อย่างดี แต่จริตจะก้าน กิริยา รวมทั้งแววในดวงตาบางอย่างนั้นทำให้
สัมผัสได้ว่าหม่อมหลวงพชรหทัยคือภาพจำลองของปวรศาตีๆ นี้เอง

“ขอบคุณนะคะ ว่าแต่คุณอรรรคมาหรือยังคะ” หญิงสาวยกมือ
ไหว้รับคำขอบคุณ ก่อนจะถามกลับด้วยน้ำเสียงเรียบร้อย ดวงตาเป็น
ประกายสดใส จนคนฟังที่เป็นผู้หญิงด้วยกันยังอดมองอย่างเพลินตา
ไม่ได้

“มาแล้วค่ะ จั๊นเข้าไปเลยนะคะ”

...

ก็อก ก็อก

เสียงแจ้เจ็อนให้ทราบว่กำลังจะมีบุคคลจากภายนอกเข้ามาในห้องทำงานส่วนตัวของเธอ ทำให้อรรถเจงหน้าจากจอที่แสดงผลตลาดหุ้นที่ฮ้องกงและสิงคโปร์ มือหนาเอ้อมกดจอบรับคำสั่งแบบสัมผัสให้หรีเสียงที่วิล่ง ก่อนจะกดปุ่มอัตโนมัติให้เปิดล็อกให้คนด้านนอกเข้ามาได้

“คุณอรรถ คุณเป็ปเปอร์มาแล้วคะ”

อรรถกำลังจะอ้าปากถามผู้ช่วยว่ามีธุระอะไร เพราะปกติชุดาจะไม่รบกวนเขาจนกว่าจะเก้าโมงครึ่งซึ่งเป็นเวลาเริ่มงาน ปล่อยให้เขาบริโภคข่าว รับข้อมูลต่างๆ ไปลำพัง ก่อนที่ตลาดหุ้นในประเทศไทยจะเปิดให้ซื้อขายหลักทรัพย์กันได้ ทว่าวันนี้เจ้าตัวกลับมารบกวนเขาตั้งแต่แปดโมงครึ่ง

เมื่อรับทราบเหตุผลแล้ว ชายหนุ่มก็อดที่จะยิ้มน้อยๆ แบบห้ามไม่ได้ เมื่อพบว่าแขกที่จะมาพบเป็นใคร ปากบางตั้งท่าจะทักทาย แต่ความน่ารักของเจ้าตัววันนี้ก็อปรกับความคิดถึง ยิ่งทำให้เขาได้แต่นั่งนิ่งเป็นไอ้บื้อมากกว่าวันที่เจอกันครั้งแรกที่วังวิริยาเป็นไหนๆ ก็ภาพคนสวยตรงหน้าทำเอาคนที่ผ่านศึก ผ่านผู้หญิงมานักต่อนักถึงกับหายใจไม่ออก เลือดกลมสูบฉีดดีกว่าใคร กว่าจะเรียกสติกลับมาได้ก็ต้องลำบากคนอื่นส่งเสียงเรียก

“คุณอรรถ คุณอรรถ!” เสียงเรียกไม่เบาเลยของชุดาเรียกท่านประธานหนุ่มหล่อให้คืนสติได้ จนเจ้าตัวต้องทำเป็นขยับแขนเสื้ออแก้ก้อกลบท่าทางเมื่อครู่ ซึ่งก็ดูว่าน่าจะไม่มีใครสังเกตเห็นได้ เพราะทั้งสีหน้าและน้ำเสียงยังเป็นปกติแบบคนที่เก็บอาการได้เป็นอย่างดี

“เอ่อ...ครับๆ เชิญนั่งครับ” มือหนาผายออกให้ลูกสาวนายจ้างที่ยิ้มหวานตลอดเวลานั่งลง นึกในใจว่าอะไรจะพิธีโรโมนฟุ้งกระจายได้ตั้งแต่อายุแค่นี้ เสน่ห์แรงขนาดนี้ ก่อนจะเอ่ยปากถามเรื่องใหญ่ เรื่อง

สำคัญที่ต้องเชิญสาวน้อยคนนี้มาที่นี่ก่อนเริ่มฝึกงาน

“อยากทำด้านไหนเป็นพิเศษไหมครับ” เมื่อเรียกสติคืนมาได้ก็เริ่มพูดเรื่องงานเรื่องการ ไม่ให้ขายหน้าตัวเองไปมากกว่านี้ ชุดเอาความเป็นมืออาชีพขึ้นมาใช้ ทั้งๆ ที่ไม่เคยต้องบังคับตัวเองให้ทำงานเอาการมาก่อน “หรือว่าอยากลองภาพรวมทั้งหมดก่อน”

“คะ จริงๆ เปอร์ก็อยากให้เป็นแบบนี้” อีกฝ่ายก็ตอบมาด้วยความมั่นใจ กิริยาฉายชัดว่าเป็นคนกล้าคิดกล้าพูด และเป็นผู้ใหญ่เกินตัว แต่ไม่ดูเกินวัย “ตอนแรกก็อยากลงรายละเอียด แต่คิดแล้วสามเดือนลงไป เปอร์ก็ไม่ได้อะไรอยู่ดี หรือคุณอรรคว่าไงดีคะ” พชรหทัยบอกความต้องการของตัวเอง พร้อมทั้งขอความเห็นอีกฝ่ายอย่างมีมารยาท ไม่ดูมั่นใจมาก และก็ไม่ยอมคนอื่นจนหงอเกินไป ตาสีน้ำตาลเป็นประกายอย่างคนรั้น แต่ท่าทางสำรวจตามประกาศนียบัตรได้รับการอบรมมาดี

“พี่เห็นด้วย จันเอาแบบนี้ไหม” ชายหนุ่มขยับตัววินิดหนึ่ง ความคิดที่เคยประทับใจในความสวยงามน่ารักของพชรหทัยแวบเข้ามาในหัวอีกครั้ง ดึงสมาธิชายหนุ่มออกจากเรื่องสำคัญอีกหน ผสมกับความต้องการของคนตรงหน้า ทำเอาอรรคเกิดความคิดที่จะสอนงานให้สาวน้อยด้วยตัวเอง แทนที่จะส่งไปอยู่กับผู้จัดการแผนกต่างๆ อย่างที่คิดไว้ที่แรก จนอดภูมิใจความร้ายลึกๆ ของตัวเองไม่ได้ที่คิดแผนขึ้นมาได้ทันทีเพราะความต้องการด้านมืดของจิตใจ ดันทुरังเรียกตัวเองว่าพี่ ทั้งๆ ที่อีกฝ่ายก็มุ่งมั่นในการเรียกเขาว่าคุณอย่างให้เกียรติ

“เป็ปเปอร์ลองมาช่วยงานพี่ พี่จะเป็นเมนเตอร์ให้ พี่ประชุมอะไรทำอะไร เป็ปเปอร์ก็ไปกับพี่ จะได้เห็นภาพผู้บริหารทั้งหมดว่าทำกันอย่างไร” อรรคพยายามตีหน้าเรียบ ไม่แสดงอาการใดๆ ทั้งสิ้น ลุ้นรอให้อีกฝ่ายตอบอย่างที่เขาหวัง ทั้งหลอกตัวเองว่าแค่ต้องการสอนงานให้ตรงใจพชรหทัยมากที่สุด เรื่องจะได้อยู่ใกล้ได้เห็นหน้าทุกวันนี้

เป็นแค่ผลพลอยได้ที่เขาเองก็โตเป็นผู้ใหญ่พอที่จะห้ามความคิดไม่ให้
เลยเถิดไปไกล แค่ออกรุ่นใจเล็กๆ น้อยๆ ที่ได้เห็นของสวยๆ งามๆ ก็
ละกัน

“ก็ดีนะคะ ไว้สนใจด้านไหนเป็นพิเศษแล้วเปอร์ค่อยขออนุญาต
คุณอรรคลงไปเรียนงานตรงนั้นเฉพาะทางอีกทีก็ได้ค่ะ”

ท่านประธานได้ยินแบบนั้นก็ยิ้มกว้างด้วยความดีใจ และไม่ได้
รู้เลยว่ายิ้มของเขาทำเอาเด็กฝึกงานกิตติมศักดิ์ใจเต้นรัวแบบไม่เคย
เป็นมาก่อน จนต้องหลบตาลงมองมือบางของตัวเองที่อยู่บนตัก
ระหว่างสูดหายใจเข้าลึกๆ เพื่อไม่ให้ใครจับอาการได้

“จ้ะ...” ชายหนุ่มมกคอินเตอร์คอมเรียกเลขาฯ เข้ามารับคำสั่ง
“เดี๋ยวให้เขาเอาโต๊ะมาตั้งในนี้เลยละกัน มีอะไรเป็ปเปอร์จะได้ถามพี่
ได้เลย ตามนี้นะครับ” พุดจบก็จัดแจงสั่งการตามที่ได้บอกหญิงสาวไว้
เมื่ออีก โดยไม่เปิดโอกาสให้อีกฝ่ายทักท้วง เมื่อจัดการเสร็จสิ้นนายใหญ่
คนล่าสุดแห่งบริษัทวิริยะทรัพย์ก็บอกเด็กฝึกงานส่วนตัวของเขาเสียง
อ่อนกว่าที่ใช้กับคนอื่น จนเกือบจะเป็นอ้อนมากกว่าสั่งงาน โดยที่
ตัวเองไม่รู้ตัวเลยด้วยซ้ำ

“ระหว่างนี้เป็ปเปอร์ไปประชุมกับพี่ดีกว่า กลับมาเขาก็จัดโต๊ะ
เสร็จพอดี”

กว่าอรรคและหม่อมหลวงพชรหทัยจะได้กลับเข้าห้องทำงาน
มาอีกรอบก็เลยเวลาที่ชายหนุ่มตั้งใจไว้ไปมากโข เพราะการประชุม
อัปเดตสถานการณ์เศรษฐกิจทั่วโลกยืดเยื้อกว่าที่คิด

หญิงสาวร่างผอมสูง ทรวดทรงครบถ้วนเดินคู่กับท่านประธาน
รูปหล่อมา โดยที่เจ้าตัวพยายามเดินให้ตามหลังเขาเล็กน้อย เพื่อไม่ให้
ดูว่าเป็นการตีเสมอคนที่มีวิญญูณ์ คุณวุฒิมากกว่า แต่ยั้งรั้งตัวเองให้
เดินช้ามากแค่ไหน อีกฝ่ายก็ดูจะเดินทอดน่องมากขึ้นเท่านั้น จนพาน

เข้าไปกันใหญ่ เตื่อคร้อนถึงซูดาที่เห็นเจ้านายทั้งสองเดินเท่าไรก็ไม่ถึงห้องสักทีต้องถามเมื่อทั้งคู่เดินมาถึงหน้าห้อง

“ทำไมเดินกันช้า...ช้าคะ ขาก็ยาวกันทั้งคู่” ซูดาขยับแว่นให้เข้าที่ ออดขมวดคิ้วไม่ได้ เพราะมีงานด่วนเข้ามาระหว่างที่ชายหนุ่มไปประชุม “งานเต็มเลยคะ ลูกค้าบอกขอรายชื่อกองทุนที่ให้ผลกำไรสามสิบเปอร์เซ็นต์ไม่สนใจอัตราเสี่ยงหากกองทุนให้เสียภายในเย็นนี้”

“ดังนั้น เรื่องแบบนี้มีคุณอรรถคนเดียวที่สำเร็จภายในเวลาที่ลูกค้าต้องการ” เลขานุการรีบโยนงานด่วนให้ผู้เป็นนาย

“ข้อมูลแบ็กอัป ซูดาส่งไฟล์ให้คุณอรรถแล้ว เซตให้ฉายขึ้นจอในห้องทำงานแล้วด้วยคะ” หญิงสาวเปิดประตูห้องทำงานให้ท่านประธานคนใหม่กับลูกสาวท่านประธานคนเก่าและรายงานการทำงานไปพลาง “ส่วนอาหารกลางวัน ทั้งของคุณอรรถและของคุณเป็ปเปอร์ ซูดาจัดไว้ให้ในห้องทานอาหารแล้ว อ้อ! โຕ้ะทำงานคุณเป็ปเปอร์ก็เสร็จเรียบร้อยตามคำสั่งตั้งแต่สิบเอ็ดโมง” พุดจบก็ม้วนตัวออกไปทิ้งให้หม่อมหลวงพชรหทัยอยู่ในห้องทำงานกับอรรถเพียงสองคน

ชายหนุ่มเดินยาวไปหยุดอยู่ที่หน้าจอที่กำลังแสดงผลตามทีเลขานุการวัยใกล้เคียงกันบอก มองกราฟต่างๆ บนจอเงียบๆ แล้วถึงจะเดินไปนั่งหลังโຕ้ะ มือก็พิมพ์อะไรไปพักใหญ่ ปล่อยให้เด็กฝึกงานกิตติมศักดิ์ที่ยืนงออยู่กลางห้องอัญเชิญตัวเองไปที่โຕ้ะของหล่อนซึ่งเขาสั่งให้มาตั้งอยู่ในมุมที่มองเห็นหน้ากันตลอดเวลา

หญิงสาวอ่านเมโมหรือบันทึกที่ตัวเองพิมพ์ลงแลปทอประหว่งตามชายหนุ่มเข้าประชุมเมื่อครู่ ก่อนจะทำบทวิเคราะห์ รวมถึงคอมเมนต์จากตัวเองไว้ได้ประเด็นแต่ละประเด็นที่ที่ประชุมถกกัน ดำดิ่งอยู่กับความคิดของตัวเองครู่ใหญ่ จนเห็นเงาของชายหนุ่มอยู่ด้านหน้า

“ท่านข่าวก่อนดีกว่าครับเป็ปเปอร์ พี่ก็ลืมไปเลย หิวมากหรือเปล่า” ชายหนุ่มถามด้วยน้ำเสียงรู้สึกผิด แต่อีกฝ่ายกลับส่ายหน้ายิ้ม

หวานตามเคย

“ไม่เลยคะ ทานขนมในห้องประชุมจนอิม ถึงตอนนี้ก็ยังไม่หิว แต่คุณอรรคทานได้เลยนะคะ” หญิงสาวบอกตามความจริง ตั้งท่าจะกลับไปตั้งสมาธิกับงานตรงหน้า ทว่าเสียงทุ้มกลับซัดขึ้นอีกครั้ง

“ทานด้วยกันเถอะครับ ถือว่าทานเป็นเพื่อนที่เหนื่อย ทานข้าวกลางวันคนเดียวมานานมากแล้ว” พุดจบชายหนุ่มก็ยื่นสอต่อมือในกระเป๋ากางเกงรื้อเจียบๆ เหมือนเป็นการกดดันหญิงสาวทางอ้อม

จนหม่อมหลวงพชรหทัยต้องยอมลุกขึ้นด้วยความเกรงใจ เดินตามเขาไปในห้องรับประทานอาหารเล็กๆ อย่างไม่มีทางเลือก นึกดูก็ใจว่าทำไมแค่เขามองมาหล่อนก็ทานต้องลุกขึ้นตามเขาบอก ทั้งๆ ที่ปกติก็ไม่ใช่คนยอมทำตามคำสั่งใครที่ไหน

...

หญิงสาวนั่งลงหลังจากเจ้าของห้องไม่นาน ก่อนจะเริ่มรับประทานอาหารร่วมกับเขาเจียบๆ ไม่ได้รู้สึกหิวจริงๆ ตามที่บอกท่านประธานไปเมื่อครู่ ดังนั้นเมื่อกินไปได้ไม่กี่คำก็รวบช้อน ชับปากและดื่มน้ำ เป็นอันเสร็จพิธี

“ทานอะไรแค่นั้น อิมแล้วหรือ” ตาคมกริบมองคนตรงหน้า ขณะที่ยังกินต่อ มือหนาส่งช้อนเข้าปากอย่างต่อเนื่อง แต่สายตายังอ้อยอิ่งอยู่ที่คนสวยตรงหน้า ให้เขากินไปมองไปอย่างนี้ก็เจริญอาหารดี

“อิมคะ เมื่อกี้ทานขนมตั้งเยอะ” หญิงสาวตอบแหยๆ เพราะอีกฝ่ายส่งสายตาดูมาให้ตามประสานอกคำสั่งใส่คนอื่นตลอดเวลา

“ที่ว่าทานอีกเหนื่อยเถอะ เดียวโรคกระเพาะถามหา” อรรคพูดระหว่างตักอาหารของตัวเองเข้าปากอีกครั้ง แต่พอเห็นว่าหญิงสาวยังทำท่าเขียไปเขียมาอยู่ก็อดที่จะบอกอีกทีไม่ได้ ชายหนุ่มเลยต้องใช้ไม้แข็งตักอาหารด้วยช้อนของตัวเองจ่อที่ปากอิมของหญิงสาว บังคับกลายๆ ให้อีกฝ่ายรับการป้อนจากเขา

“เป็ปเปอร์เช่ฟี่ลึคัรบ” ชายหนุ่มทอดเสีงใให้ออนลง มองคนตรงหน้าด้วยแวตอาอนโยน บอกตัวเองว่ที่ททำออสวออยู่นี้ไม่ได้ จะจับอีกฝ่ายหรืออะไร เพราะเตือนตัวเองให้นึกถึงทั้งคู่ ทั้งหน้าคุณชายอยู่ตลอด แต่ก็อดที่จะแก้ตัวในใจไม่ได้ว่าเอ็นดูอีกฝ่ายเป็นน้องเป็นนุ่ และที่เอาใจใส่อีกฝ่ายแบบนี้ก็เพราะเป็นลูกเจ้านายเท่านั้น

“นี่เที่ยงกว่าแล้ว ทำอะไรให้มันตรงกับตารางของชีวิต ระบบร่างกายมันจะได้ไม่รวนนะครับ” ฝ่ายชายหนุ่มที่ขึ้นชื่อว่เป็นคนระเบียบจัด เข็บบ และเอาจริงเอาจังที่สุดคนหนึ่งบอก

เรื่องการเคร่งครัดในตารางเวลาของชีวิตนั้นเป็นสิ่งที่ทุกคนในชีวิตเขาพูดเป็นเสีงเดียวกันว่ ไม่มีใครที่สามารถเป็นได้มากกว่าเขาอีกแล้ว จนบรรดาเพื่อนฝูงและทู่ๆ คนที่รู้จักต่างเรียกเขาทั้งต่อหน้าและลับหลังว่คุณชายระเบียบ ซึ่งเจ้าตัวก็ไม่ได้สนใจ ออกจะยึดออรับชยานั้นด้วยความภูมิใจเสียอีก

เป็นเวลาเกือบห้าโมงเย็นแล้วที่อรรคละมือจากแป้นพิมพ์

หลังจากส่งอีเมลข้อมูลวิเคราะห์กองทุนตามที่ถูกคำรายใหญ่ร้องขอมาให้เป็นที่เรียบร้อย มือหนาคลิ่งหัวตาเบาๆ คลายความเมื่อยล้าที่เกิดขึ้นจากการจ้องจอคอมพิวเตอร์ติดต่อกันยาวนานหลายชั่วโมง ก่อนจะเงยหน้ามองไปทางหม่อมหลวงพชรหทัยที่นั่งพิมพ์งานที่ได้รับมอบหมายไปในส่วนของตัวเองเสีบบๆ อยู่

ชายหนุ่มนั่งมองอีกฝ่ายอยู่นาน นานจนเจ้าตัวเองก็แปลกใจที่เขายายใจทิ้งโดยไม่เสียตายเวลาไปกับการมองพชรหทัยทำโน่นทำนี่ทู่ๆ ที่ตั้งแต่หนุ่มจนอายุสามสิบก็ไม่เคยนั่งมองสาวที่ไหนแบบนี้จนได้สติเพราะเสีงโทรศัพท์มือถือดังขึ้น

“ฮัลโหล” ปากขยับ แต่ต่ายังจับจ้องอยู่ที่คนหน้าสวด้วยควมเพลินตาเพลินใจ น่วแปลกที่แค่เห็นหน้าสวๆ นั้นควมตึงเครียด

ในหัวก็ดูจะคลายลงไปเกือบหมดอย่างไม่น่าเชื่อ

“อรรถคะ เลขฯ คุณให้เวลาอรมาแล้ว ตกลงอาทิตย์หน้าอรจะมาสอนนะคะ” เสียงอิงอร เพื่อนที่เรียนหนังสือด้วยกันมาดั่งมาตามสาย เรียกสติอรรถกลับมาจากการล่องลอยในโลกแห่งจินตนาการที่มีพรหทัยนำแสดงอยู่ เพื่อที่จะคุยธุระกับอิงอรให้รู้เรื่อง ทว่าตามคัมภีร์ยังไม่ละจากภาพตรงหน้าไปไหน

“ครับ...ว่าแต่อร์จะให้ผมพูดเรื่องอะไรนะ” ชายหนุ่มรับคำเพื่อน หลังจากรับปากกับเจ้าตัวว่าจะเป็นการพิเศษบรรยายให้นักศึกษาของอีกฝ่ายฟัง

“เอาแบบแชร์ประสบการณ์ก็ได้ เด็กส่วนใหญ่เป็นปีสุดท้ายที่จะจบแล้ว จะได้เกิดอินสไปเรชั่นในการออกไปทำงาน หรือแบบไหนก็ได้ที่อรรถอยากพูด แต่อร์ว่าจะเปิดให้คลาสอื่นที่สนใจมาฟังด้วย”

“อ้อ...” อรรถรับคำในลำคอ แต่ตายังจับจ้องอยู่ที่พรหทัยที่ไม่ได้สนใจว่ามีเขาอยู่อีกคนในห้อง “เดี๋ยวผมลองดูละกันครับว่าจะพูดแนวไหนดี แล้วไงเจอกันอาทิตย์หน้าครับ” พูดจบชายหนุ่มก็ตัดสายไป โดยไม่ได้สนใจว่าอีกฝ่ายตั้งท่าจะพูดอะไรต่อ เมื่อวางสายจากคนที่โทร. มารบกวนการมองเห็นหญิงสาวที่ดึงดูดยศเขาไว้ได้ เจ้าตัวก็ลุกขึ้นเดินไปหยุดยืนหน้าพรหทัยทันทีตามคำสั่งของหัวใจ

“เป็ปเปอร์ครับ กลับบ้านได้แล้ว เลิกงานแล้ว”

คนตาหวานละจากหน้าจอหันมามองหน้าเขาครู่หนึ่งสลับกับมองนาฬิกาอยู่สองสามครั้ง ก่อนจะพยักหน้าเร็วๆ แต่ไม่ว้ายบอกว่า

“เหลืออีกนิดเดียวเองคะ คุณอรรถกลับก่อนก็ได้” พูดจบก็ตั้งท่าจะหันความสนใจไปทำงานต่อ แต่ชายหนุ่มกลับไม่ยอม

“พอแล้วครับ พรุ่งนี้ค่อยมาทำต่อ”

“แต่เปอร์ไม่ชอบให้มีงานค้าง” คนสวยจับตาออกอาการเถียงตามประสาลูกคนเล็กที่มีแต่คนตามใจ

“พี่ก็ไม่ชอบ...” อีกฝ่ายตอบแบบพอใจในความตั้งใจของหญิงสาว “แต่ค่อยๆ ปรับตัวไปครับ วันหลังเป็ปเปอร์ต้องลองจัดเวลาการทำงาน จะได้บริหารเวลาได้ว่างงานจะเสร็จเมื่อไหร่” คนเป็นประธานบริษัทสอนง่าย “อีกหน่อยไปทำงานจะได้ตอบลูกค้าได้ว่างงานพร้อมภายในวันไหน”

หม่อมหลวงพชรหทัยได้ยืนแบบนั้นก็พยักหน้ารับ ยอมปิดคอมพิวเตอร์ตามที่เขาบอก แต่หน้าสวยยังฉายแววไม่ได้ตั้งใจอยู่ดี ปกติไม่เคยมีใครมาบอกให้หล่อนเลิกทำสิ่งที่ทำค้างอยู่ จะมีก็แต่อรรคเป็นคนแรกที่กล้าทำ ที่น่าแปลกคือสั่งแล้วพชรหทัยยอมทำตามเสียด้วย

“แปลว่าเปอร์ต้องทำงานซ้ำแน่ๆ แค่อสรุปประชุมยังเสร็จหลังคุณอรรคที่ทำโพรเจกต์ใหญ่ๆ เลย”

“ค่อยๆ ปรับตัวไปครับ เป็ปเปอร์เก่ง เดียวก็เข้าที่ พี่จะช่วยดูให้”

หม่อมหลวงพชรหทัยไม่รู้ตัวเลยว่า การที่ตื่นไปฝึกงาน ทุกวันที่บริษัทวิริยะทรัพย์นั้นสร้างความสุขให้ชีวิตตัวเองมากแค่ไหน เพราะหน้าที่สดชื่นทุกเช้ากับท่าทางกระตือรือร้น ไม่รวมเวลาที่เสียไปกับการพิธีพิถันแต่งตัวมากกว่าปกติ ทั้งๆ ที่ตามธรรมชาติก็เนี้ยบตั้งแต่หัวจดปลายเท้า จนคนเป็นแม่อดออกปากไม่ได้

“เดี๋ยวนี้สวยขึ้นทุกวัน แต่งตัวแบบนี้เป็นสาวเซียว” ปवरตามองลูกสาวที่ม้วนผมเป็นลอนอ่อนๆ ที่ปลายผม หน้าสวยจัดแต่งไว้แต่พอดี สมวัย ตาหวานมีเสน่ห์ฉายประกายระยิบระยับ แสดงถึงความสุขเต็มที่ จนคนเป็นแม่ต้องออกปากทัก ฝ่ายลูกสาวคนสวยก็น้ำแดงเรื่อขึ้นเพียงนิดเดียวแล้วก็กลับเป็นปกติ จนปวรศอดค้อนไม่ได้ว่ารู้จักเก็บอาการตั้งแต่ตัวแค่นี้ สงสัยเลือดพ่อคงแรงนำดู!

“แหม ไม่งั้นคนในบริษัทก็ทรีตเปอร์เป็นเด็กไปหมด เข้าประชุม

กับคุณอรรคที่ใครดูไม่น่าเชื่อถือเลยคะ เดินด้วยแล้วเหมือนคุณอรรคเอา หลาน หรือเอาเด็กที่เ็นตามไปทำงานด้วย” หม่อมหลวงคนสวยหน้าแดงนิดๆ ระหว่างเล่าถึงชื่อผู้ชายคนนั้น ก่อนจะปรับสีบนหน้าให้กลับเข้าสู่สภาวะปกติในพริบตาเดียว แต่กับคนที่อยู่กับคนเก็บอารมณ์เก่ง ทั้งพ่อทั้งลูกมาทั้งชีวิตก็ไม่มีอะไรอดพ้นสายตาปวรศาไปได้เหมือนกัน ก็เพราะเจ้าแม่ น้ำมันอย่างมาตามปวรศานี่ละที่เป็นคนทำให้คุณชายพัชรเก็บอาการไม่อยู่มาไม่รู้กี่สิบปีแล้ว

“แล้วชอบไหม” คนเป็นแม่ถามก้ากรม “ดูมีความสุขมาก แม่ว่า เป็ปเปอร์คงเจออะไรถูกใจ”

“ถ้าคุณแม่หมายถึงงาน เปอร์ก็ต้องชอบสิคะ เรียนมาทางนี้” ลูกสาวคนสวยไม่สบตา แต่เพ่งสมาธิไปที่ชามข้าวต้มตรงหน้า แสร้งเป่าคลายความร้อนไปเรื่อยเพราะรู้ว่ามารดาจับอาการคนเก่งแค่นี้

“แม่หมายถึงบรรยากาศทั่วๆ ไปด้วยสิ เรียนหนังสือมันจะเหมือนทำงานจริงได้อย่างไร ทั้งบริษัท ทั้งคนนะ ชอบไหม” มารดาทำท่าไม่สนใจ ตักอาหารคำเล็กๆ เข้าปาก ทำที่เหมือนชวนคุยไปเรื่อย แต่เก็บรายละเอียดทั้งคำพูด ทั้งกิริยาลูกสาวทุกเม็ด นึกสังหรณ์ในใจว่าสงสัยจะมีอะไรดีๆ ที่วิริยะทรัพย์เสียแล้ว

“ก็ไม่มีอะไรไม่ดีคะ พนักงานทุกคนก็เป็นกันเองดี” สาวน้อยแสร้งทำเป็นไม่รู้เรื่อง ตอบไปตามประสา จนคนเป็นแม่อดสายหัว เพราะความท่ามากไม่ได้ แต่ก็ไม่คาดคั้นให้มากความ

“ก็ดี ถ้าเป็ปเปอร์ถูกใจก็ดี”

2

หลงรัก

“อรรค อรรคคะ” เสียงที่ตั้งมาตามสายปลุกหนุ่มหล่อวัยสามสิบออกจากภวังค์ตรงหน้า นึกอ่อนใจกับตัวเองมากขึ้นทุกที ที่เห็นหม่อมหลวงพชรหทัยที่ไรเป็นอันต้องใจลอยเสียงานเสียการ เหมือนคนไม่มีสติ ทั้งๆ ที่ที่แรกคิดว่าแค่ชอบมองตามประสาผู้ชายเห็นผู้หญิงสวยๆ สวยๆ แต่นี่นับวันยิ่งหนักข้อเข้าไปใหญ่ จนชายหนุ่มเองเริ่มใจสั่นว่าจะเอาอย่างไรกับตัวเองดี หากอาการยังเป็นแบบนี้คงไม่ดีแน่ๆ เพราะหญิงสาวตรงหน้านอกจากจะยังเรียนไม่จบ และอายุน้อยกว่าเขาถึงสิบสามปี อีกฝ่ายยังเป็นลูกสาวสุดสวาทขาดใจของเจ้าของบริษัทที่เขารับจ้างบริหารอยู่อีกด้วย

“เอ่อ...ครับออร์ โทษที่ผมยุ่งๆ” ชายหนุ่มขยับตัวเรียกสติ ทั้งที่ไม่ได้ใส่ใจกับงานบนโต๊ะเลย มัวแต่เหม่อมองสาวมาจะครึ่งชั่วโมงแล้ว “อรรคคะที่ได้ไหมครับ เมื่อกี้ผมได้ยินไม่ถนัดเลย”

“อรบอกว่าคุณพิเศษที่อรรคมาสอน คนลงชื่ออื่นเลยคะ ใครๆ ก็อยากฟังท่านประธานรูปหล่อ” ฝ่ายโน้นก็เจี๊ยบแจ้วอย่างมีความสุขที่หาทางเข้าใกล้เขาได้มากกว่าเพื่อนในกลุ่ม “นี่คนบดียังมาขอบคุณอรเป็นการส่วนตัว บอกว่าทางคณะพยายามติดต่ออรรคมานานมาก แต่เลขาฯ คุณไม่ยอมรับนัด แต่พออรคุยให้กลับไปได้วันเลย” เสียงหวาน

บ่งบอกถึงความภูมิใจ ที่คนอื่นมองว่าหล่อนมีความสำคัญกับบรรคถึงขนาดยอมปลีกตัวมาบรรยายให้นักศึกษาได้ฟัง

“สำหรับออร์ ยังไงก็ได้ครับ” ชายหนุ่มตอบแบบไม่ได้คิดเป็นอื่น เพราะอีกฝ่ายคือเพื่อนที่เรียนหนังสือด้วยกันมานาน หล่อนเป็นหนึ่งในคนไทยไม่กี่คนที่เขารู้จักตอนอยู่ต่างประเทศ ในขณะที่อีกฝ่ายก็ตีความเลยเถิดไปแล้วว่าเป็นเพราะตนเองเป็นคนพิเศษ ชายหนุ่มเลยยอมทำอะไรเป็นพิเศษให้

“ว่าแต่บรรคส่งสไลด์ที่จะใช้บรรยายมาก่อนไหม ออร์จะได้ส่งลิงก์ให้เด็กๆ โหลดอ่านเตรียมตัวก่อนฟังออร์บรรยาย” หญิงสาวยังหาเรื่องคุยไปเรื่อย หลายปีแล้วที่หล่อนตกหลุมรักเขา แต่ก็เข้าใจเขาได้มากที่สุดแค่ในฐานะเพื่อนสนิทที่ไม่เคยมีกิริยาหรือแนวโน้มจะพัฒนาไปเป็นอย่างอื่น จะดีหน่อยตรงที่ว่าออร์เองก็ไม่เคยมีแฟน ไม่คบใคร เป็นเรื่องเป็นราวให้หล่อนอกหักซึ่งๆ หน้า จะมีก็แต่คนที่พอรู้มาบ้างว่ามีความสัมพันธ์ลึกซึ้งแบบไม่จริงจังโผล่มาแวบๆ แล้วก็ไป ซึ่งออร์ก็ยังพอทำได้ ตราบใดที่ยังไม่มีใครครอบครองออร์ทั้งตัวและหัวใจ

“ผมว่าจะแชร์ประสบการณ์ตอนทำแบงก์ที่โน่นกับตอนกลับมาทำที่วิริยะทรัพย์เฉยๆ ก่อนอะสิ ยังไม่อยากลงดีเทลวิชาการมาก” ชายหนุ่มนิวหน้า “ไหนออร์บอกว่ามีบรรยายแบบนี้อีกสองครั้ง ผมเลยว่าจะเก็บเรื่องหนักหัวไว้ทีหลัง”

“เอานั่นก็ได้ แล้วแต่ออร์ค่ะ”

“งั้นถ้าไม่มีไรแล้วไว้คุยกันนะครับ” ชายหนุ่มขอตัวอย่างสุภาพเรียกสติกลับมาที่เรื่องสอนหนังสือ เลิกมองหญิงสาวที่ทำลายสมาธิเขา ฮึ้ย! รู้สิ! รู้สิ! หนึ่งที่นั่งก็ดี

ส่วนหม่อมหลวงคนสวยที่นั่งทำงานที่ได้รับมาจากครูสอนงานรูปหล่อก็ไม่ได้ดีไปกว่าอีกฝ่ายเลย รับรู้ตลอดเวลาว่ามีสายตามก๊ิบของอีกฝ่ายจับจ้องอยู่ แต่ก็ไม่กล้าเงยหน้าขึ้นสบตาเขา เพราะทำตัว

ไม่ถูกไม่น้อยที่มีชายหนุ่มที่ตนเองแอบชื่นชมจับจ้องอยู่ตลอด พลังบอกตัวเองว่าคงไม่มีอะไรมากไปกว่าที่ตนเองอยู่ในระยะสายตาของเขาพอดี หรือไม่ก็แค่เขาต้องการดูว่าหล่อนตั้งใจฝึกงานหรือไม่ นึกปลอบใจตัวเองไปเรื่อยหลังจากได้ยินเขาคุยโทรศัพท์กับอาจารย์คนสวยประจำคณะที่หล่อนเองก็ศึกษาอยู่ นึกไปเองในใจว่าเขาก็เหมาะสมกันดีแล้วทั้งคู่ ทั้งคุณวุฒิ ทั้งวัยวุฒิ

คิดได้แบบนี้ก็ถอนหายใจเฮือก...พยายามสั่งให้สมองบอกตัวเองว่าสิ่งที่รู้สึกอยู่เป็นแค่การชื่นชมตามประสาคนนิยมอะไรสมบูรณ์แบบ ไม่ได้มีอะไรมากไปกว่านั้นเลย แต่อารมณ์เหมือนกรี๊ดตารารูปหล่อพอรวย ทั้ๆ ที่หัวใจตอบไปเรียบร้อยแล้วว่าสิ่งที่หม่อมหลวงพชรหทัยคิดอยู่คืออะไร...

...

“คุณอรรคคะ รายงานวันนี้เปอร์ส่งเข้าอีเมลคุณอรรคแล้วนะคะ” เสียงหวานบอกเขาอยู่หน้าโต๊ะทำงาน

ชายหนุ่มทำเป็นอ้อยอิ่งไม่เงยขึ้นมองหน้าสวยนั้น นึกสับสนไปหมด นี่ถ้าเป็นคนอื่นที่ไม่ใช่หม่อมหลวงพชรหทัย อาจจะเสร็จเขาไปแล้ว แต่เพราะเป็นคนนี้เลยทำให้เรื่องทุกอย่างยุ่งยากจนเขาต้องสั่งตัวเองให้เลิกบ้ากับคนตรงหน้า แต่ดูเหมือนจนแล้วจนรอดก็ห้ามใจไม่ได้ จนชายหนุ่มร่ำร่ำบอกตัวเองว่าจะปล่อยเลยตามเลย ตามใจหัวใจตัวเองอยู่ร่มร้อ

“ครับ ขอขอบคุณมาก” คนหน้าหล่อตอบยิ้มๆ แต่ตายังจ้องที่หน้าจอคอมพิวเตอร์ของตัวเอง ดิ่งสายตาไม่ให้จับจ้องคนตรงหน้า จนพชรหทัยใจเสียที่เขาไม่แม้แต่จะเงยหน้าขึ้นมามองหล่อน ได้แต่แป่ลิบนิคๆ ในอกก่อนจะเอ่ยปากลา

“งั้นเปอร์ก็ลบก่อนนะคะ วันนี้ต้องส่งโปรไฟล์ของรายงานให้อาจารย์ด้วย” สาวหน้าสวยมองคนที่ทำหน้าที่เคียดตรงหน้า อดน้อยใจ

นิตๆ ไม่ได้ที่เขาไม่สบตาหล่อนเลยสักนิด แต่ก็บอกตัวเองแบบที่บอก มาตลอดตั้งแต่เริ่มหัวใจเต้นแรงขึ้นเรื่อยๆ เวลาอยู่ใกล้เขาวัว คงเป็น พัพปีเลิฟแบบเด็กๆ ตามประสาเด็กสาวที่เห็นคนรูปหล่อประสบความสำเร็จ แถมมีอะไรหลายๆ อย่างเหมือนกับผู้เป็นพ่อที่เป็นไอดอลในใจ มาตลอด เลยพานหลงใหลได้ปลื้มเขาเป็นการใหญ่

หญิงสาวหมุนตัวหมายจะกลับบ้านเจียบๆ ไม่ให้รบกวณสมาธิ ของคนที่ตั้งใจทำงานอยู่ โดยไม่ทันเห็นว่าอรรคเองก็แอบเหล่หางตา มองหล่อนอยู่ตลอดเวลา นึกอ่อนใจกับความรู้สึกตัวเองว่านี่ชักจะไป กันใหญ่มากขึ้นทุกที จนชายหนุ่มต่อต้านความรู้สึกไม่ไหว จำต้องเอ่ย ปากถาม เพราะตัวเองก็อยากหาเรื่องยืดเวลาให้ได้อยู่ด้วยกันนานขึ้น อีกหน่อย

“เหลืออีกเยอะไหมครับ ให้พี่ช่วยไหม”

“เอ่อ...” หม่อมหลวงคนสวยที่เมื่อครู่จิตใจห่อเหี่ยวเหมือนต้นไม้ โคนน้ำร้อนกลับมีรอยยิ้มขึ้นบนใบหน้าเล็กน้อย “จริงๆ ก็เสร็จแล้ว แค่อยกกลับไปตรวจความเรียบร้อยนิดหน่อยค่ะ”

“งั้นพี่ดูให้ไหมครับ เสร็จแล้วไปหาอะไรทานกัน พี่ยังไม่ได้เลี้ยง ต้อนรับเป็ปเปอร์อย่างเป็นทางการด้วยซ้ำ” คนพูดหาข้ออ้างล้านแปด มาตอบสนองความต้องการของหัวใจ ทั้งๆ ที่เหตุผลที่บอกหญิงสาว เพื่อต่อเวลาการอยู่ด้วยกันนั้นแย่สิ้นดี แต่อรรคก็ยอมหน้าด้านอ่อย เอา เถอะ ขอสักครั้ง เขาจะตัดใจจริงๆ ขอเก็บความรู้สึกดีๆ ไว้สักครั้งเถอะ ฝ่ายหญิงสาวได้ยินแบบนั้นก็ยิ้มกว้าง รับความเชื่อเพื่อที่อีกฝ่าย มีให้อย่างไม่อิดออด ไหนจะโชคดีได้มีคนตรวจรายงานให้ แถมยังได้ กินข้าวเย็นกับคนตรงหน้า

“ไม่กวณเหรอคะ” ถึงจะดีใจ แต่เจ้าตัวก็ยั้งตีหน้านิ่ง ถามเขา ด้วยความเกรงใจ

“ไม่เลยครับ” อีกฝ่ายส่ายหน้าน้อยๆ “พี่ยินดี ว่าแต่เป็ปเปอร์

อยากทานอะไร พี่จะได้ให้คุณชู้ดาเขาจองไว้ให้เราสองคนก่อนเขากลับ”

“แล้วแต่คุณอรรถดีกว่าค่ะ เเปอร์ทานอะไรก็ได้” หญิงสาวตอบก็เขาทั้งอาสาตรวจการบ้าน ทั้งอาสาเลี้ยงข้าว ยังจะมาให้ห่อนเลือกร้านอีกได้อย่างไร “จ้ะเปอร์ขอโทร. บอกคนขับรถที่บ้านนะคะ”

ชายหนุ่มพยักหน้ารับ “โทร. บอกคนขับรถว่าไม่ต้องมารับพอนะครับ เรื่องทานข้าวกับกลับดึกเดียวกับพี่โทร. ขออนุญาตคุณชายเองว่า พี่จะไปส่ง”

หญิงสาวหน้าแดงไม่น้อย โชคดีที่หันหลังเดินกลับไปทีโต๊ะทำงานของตัวเองแล้ว ไม่อย่างนั้นอรรถต้องรู้แน่ๆ ว่าห่อนคิดอะไรอยู่

“พี่ชายพัชรคะ” ปวรศายืนเคาะประตูอยู่หน้าห้องน้ำ เรียกสามีที่เพิ่งกลับมาจากตีกอล์ฟกับเพื่อนๆ เพราะเสียงโทรศัพท์ของเขาที่วางไว้ที่หัวเตียงดังติดต่อกันมาสักกระยะหนึ่งแล้ว “พี่ชายพัชร คุณอรรถโทร. มาสองรอบแล้วค่ะ”

“เบรียรวรับเลยครับ บอกเดียวกับพี่โทร. กลับ” ฝ่ายสามีตะโกนสู้กับเสียงน้ำ บอกภรรยาให้รับสายนี้ได้

ฝ่ายภรรยาคนสวยพยักหน้ากับประตูห้องน้ำก่อนจะรีบมารับสาย เผื่อจะเป็นเรื่องสำคัญ

“คุณอรรถ นี่น้ำเองค่ะ พอดีคุณชายอาบน้ำอยู่” ได้ยินสามีอนุญาตแบบนี้ก็กดรับโทรศัพท์ แทนตัวเองแบบที่ใช้มาตั้งแต่ต้นกับชายหนุ่ม โดยฝ่ายโน้นเจียบไปนิดหนึ่ง ก่อนที่จะตอบกลับมาด้วยน้ำเสียงสดใส

“อ้อครับ คุณเบรียรว สวัสดีครับ”

“มีอะไรด่วนไหมคะ คุณชายไม่สะดวก ฝากเรื่องหรือจะโทร.

กลับมาใหม่ดี ไม่นานาน” ปวรศาบอระหว่างเดินไปนั่งปลายเตียง

“เรียนคุณเรี่ยวแทนก็ได้ครับ พอดีวันนี้อาจจะต้องขออนุญาตให้เป็ปเปอร์กลับค่า ผมจะขออนุญาตพาน้องไปทานข้าวเป็นการต้อนรับด้วยครับ”

ได้ยินแบบนั้นคนเป็นแม่ก็อดขมวดคิ้วไม่ได้ กลิ่นมันเริ่มตุๆ เหตุการณ์ทุกอย่างวิ่งผ่านเข้าหัว จนผลที่ประมวลอออกมาได้ทำเอาคนเป็นแม่เบิกตากว้าง

“อ...ไปกันทั้งบริษัทหรือคะ” คนหน้าสวยเริ่มยิ้มนิดๆ ตอนที่ฝ่ายชายเสียบไป แล้วก็ต้องยิ้มกว้างขึ้นเพราะสิ่งที่อรรคตอบกลับมาไม่ผิดจากที่สังหรณ์เลย

“เปล่าครับ ผมพาเป็ปเปอร์ไปสองคน แต่ไม่ตีกะครับ ทานเสร็จจะพาไปส่งบ้านด้วยตัวเอง” เป็นลูกผู้ชายต้องกล้าพูด อรรคคิดแค่นั้นตอนที่เอ่ยปากบอกปวรศาบ ทั้งๆ ที่รู้ว่าอีกฝ่ายต้องเดาเจตนาเขาได้แน่นอน แต่เหมือนเกิดแรงฮึดจากไหนไม่รู้ให้เขาลองเสี่ยงดวงดู

“เอาสิคะ เดี่ยวนำเรียนคุณชายให้” น้ำเสียงของชายหนุ่มทำให้คนเป็นแม่ค่อนข้างมั่นใจว่าสิ่งที่คิดไม่ได้ผิดไปมากนัก “ว่าแต่กล้าขอแบบนี้ คิดมาดีแล้วใช่ไหมคะ”

คราวนี้อรรคเสียบไปพักใหญ่จนปวรศาบต้องเรียกหา

“คุณอรรค ยังอยู่ในสายไหมคะ ถ้าไม่ตอบ นำไม่ให้เป็ปเปอร์ไปทานข้าวกับคุณอรรคแล้วนะคะ” เสียงหวานดูแถมขู่จนอรรคใจหิวรีบตอบรับอีกฝ่ายกลับไป

“ออยู่ อยู่ครับอยู่” ได้ยินแบบนี้ชายหนุ่มก็รีบตอบ “คิดมาดีแล้วครับ” ตอบได้แค่นั้นเพราะยังมึนงงกับสิ่งที่เกิดขึ้น จากที่คิดว่าจะขอพาไปกินข้าวแล้วตั้งใจให้ขาด กลับกลายเป็นว่าปวรศาบเปิดโอกาสให้เขาเสียนี้ แต่อรรคก็ยังไม่รู้จะพูดอะไรเพิ่มเติม

เขาไม่รู้ว่าจะสารภาพว่าตกหลุมรักเด็กอายุสิบเจ็ดมาตั้งแต่

เห็นที่วังเมื่อเดือนก่อน หรือจะบอกว่าพยายามเบนสายตาไปทางอื่น เพื่อตัดใจหลายรอบแล้ว แต่หัวใจมันกลับบังคับให้เขามองหาแต่หญิงสาวอยู่ร่ำไป หรือจะให้ขอคำปรึกษาจากแม่ผู้หญิงจริงๆ ว่า จะทำอย่างไรถึงจะละสายตาจากลูกสาวคนสวยของคุณชายพัชรกับคุณปวรศาได้ ทำอย่างไรให้นึกได้ว่าหล่อนเป็นผู้หญิงแบบที่เขาไม่ควรเอาตัวเข้าไปยุ่งด้วยอย่างยิ่ง แต่จนแล้วจนรอดก็ทำอะไรไม่ได้ ได้แต่ทำตัวเป็นหมามองเครื่องบินอยู่แบบนี้

“ฉันขอให้ทานข้าวกับน้องให้อร่อย อ้อ...เป็ปเปอร์ชอบทานสเต็กมากจ๊ะ เผื่ออยากให้น้องประทับใจ แต่นึกไม่ออกว่าจะไปทานอะไรกันดี หรือถ้าคุณอรรคไม่ได้ใส่ใจมาก จะทานอะไรก็ได้เนอะ เป็ปเปอร์เลี้ยงไม่ยากหรอก”

เป็นเวลาเกือบทุ่มครึ่งกว่าชายหนุ่มวัยสามสิบกับสาวน้อยวัยสิบเจ็ดจะพากันมาถึงสเต็กเฮาส์เก่าแก่ชื่อดัง ซึ่งเปิดมาไม่ต่ำกว่าห้าสิบปีในชั้นใต้ดินของโรงแรมหรูกลางกรุงเทพฯ ทั้งด้วยกว่าอรรคจะแก้ไขรายงานให้หม่อมหลวงพชรหทัยที่ต้องใช้ส่งอาจารย์เสรีจ ทั้งกว่าจะฝ่าการจราจรมาถึง ทั้งสองก็หิวโซเต็มทน

“เป็ปเปอร์เอาซุ๊ปด้วยไหมครับ” ชายหนุ่มเงยหน้าถามหลังจากเจ้าตัวสั่งร็อกเก็ตสลัดกับสเต็กเนื้อวากิวช่วงริบอายเป็นที่เรียบร้อยแล้ว หญิงสาวทำท่าคิดเล็กน้อย เพราะรู้ว่าขนาดเสิร์ฟของที่นี่ไม่ใช่เล็กๆ เกรงว่าจะกินไม่หมดเสียของเปล่าๆ แต่ชายหนุ่มก็ดูเหมือนจะรู้ไปหมดว่าพชรหทัยคิดอะไรอยู่

“รองท้องก่อนทานผักทานเนื้อ จะได้ไม่ปวดท้องครับ” ชายหน้าหล่อเหลายิ้มตอบ สายตาอ่อนโยน “นี่เลยเวลาอาหารแล้วด้วยทานสักสองสามคำให้กระเพาะทำงานก่อน ทานไม่หมดไม่เป็นไรครับ” คนที่ทำอะไรตามตารางตลอดทุกวินาทีบอกสาวน้อยตรงหน้าที่สวย

เกินวัย ยิ่งทำผม แต่งหน้า แต่งตัวแบบนี้ดูเป็นสาวไปทั้งเนื้อทั้งตัว เซ็กซี่-
แอปฟีลลิ่งเหลือเสียจนผู้ชายที่นั่งอยู่ในร้านอาหารมองกันคอเคล็ด
พร้อมๆ กับส่งสายตาคมมันใส่ใส่อรรคมาเป็นระยะๆ

“ก็ดีนะคะ” หญิงสาวยิ้มให้คนตรงหน้า นึกชื่นชมที่เขาคอยดูแล
เอาใจใส่อย่างดี ทำให้เคลิบเคลิ้มกับเขามากขึ้นไปอีก “ฉันขอทर्फีล
ชูปอีกทีละกันคะ” ประโยคสุดท้ายสาวน้อยคนสวยหันไปบอกกับ
พนักงานที่ยืนอยู่

“สองที่เลยครับ” อรรคบอกพนักงานที่รอรับออเดอร์ “ส่วนเนื้อ
ของผมเอาเป็นมีเดียมแรร์” เมื่อสั่งอาหารเสร็จ ทั้งสองก็แลกเปลี่ยน
ทั้งเรื่องฝึกงาน ทั้งเรื่องเรียนของหญิงสาว เลยเกิดไปจนถึงชายหนุ่ม
เล่าประสบการณ์การทำงานตอนอยู่ต่างประเทศให้อีกฝ่ายฟัง จนไวน์
ที่มาเสิร์ฟฆ่าเวลาหมดไปถึงสองแก้วแล้ว

ชายหนุ่มทราบตั้งแต่คราวไปรับประทานอาหารที่วังแล้วว่า
พชรหทัยโดนฝึกให้ดื่มไวน์บนโต๊ะอาหารมาตั้งแต่อายุสิบห้า แต่ก็เ็น
ปริมาณไม่เกินสี่แก้วเท่านั้น จึงสั่งมาแก้ลมบรยากาศที่อรรคบอก
ตัวเองเบาๆ ว่าคือ ‘เด็ดแรก’ โดยที่คนที่น่าจะมีความสุขที่สุดคือท่าน
ประธานแห่งวิริยะทรัพย์ ซึ่งนั่งเคลิ้มตาเชื่องมอหน้าพชรหทัยที่
ยิ้มค้างดูมีอารมณ์ร่วมกับเรื่องที่เขาเล่า จนทำเอาชายหนุ่มหลุดปาก
เอ่ยถามขึ้น

“เป็ปเปอร์มีแฟนใหม่ครับ” พุดจบก็พบว่าหน้าเขาคงแดงขึ้น
ไม่ต่างกับเด็กสาวตรงหน้าที่ทำหน้าตกใจเพราะประโยคคำถามของ
เขา จนชายหนุ่มหลงคิดไปว่าอีกฝ่ายไม่พอใจประโยคละลาบละล้วงที่
เขาเพิ่งเอ่ยออกไป “เอ่อ...พี่ขอโทษที่ถามเรื่องส่วนตัว ไม่ต้องใส่ใจ
นะครับ ขอโทษ”

“ไม่เป็นไรค่ะ” หญิงสาวตั้งสติได้ก็ยิ้มน้อยๆ ก้มหัวเป็นการ
รับคำขอโทษ ก่อนจะยกแก้วไวน์ขึ้นดื่มบ้างแก้แก้ เสมอไปนอกโต๊ะ

เหมือนไม่ใช่ใจทั้งๆ ที่จริงๆ หัวใจเต้นเร็วจนแทบจะระเบิด

“เปอร์ไม่มีแฟนหรอกค่ะ” คนตอบตบหน้าหนึ่ง แต่ใจเต้นรัวพิกัดเสียงนี้ หน้าเรียบ มันใจว่าที่ใจสั่นแปลกๆ เป็นเพราะคำถามของเขา ไม่ใช่เพราะแอลกอฮอล์อีกเมื่อไหร่

“สวยๆ แบบนี้ไม่มีคนจีบหรอกครับ” ไม่รู้ว่าเพราะฤทธิ์เหล้าหรืออะไรที่ทำให้อรรถตัดสินใจถาม เกิดแรงฮึดขึ้นมาอีกที เพราะที่ท่าของพชรหทัยไม่ได้โกรธจริงๆ อย่างที่หล่อนว่า แถมมีบางอย่างวูบวาบในดวงตาเปล่งประกายคู่หนึ่ง

“มีค่ะ แต่เปอร์ไม่เจอใครถูกใจ คุณแม่บอกว่าเรื่องมาก เลือดยาก จนชาตินี้จะต้องขึ้นคาน”

อรรถได้ยินแบบนี้ก็นิ่งหน้า...ถ้าหม่อมหลวงพชรหทัยขึ้นคานผู้หญิงทั้งโลกคงไม่มีใครแล

“แล้วไม่เคยชอบใครบ้างเลยเหรอครับ อย่างเป็ปเปอร์ผู้ชายที่ไหนคงไม่ปฏิเสธ” ชายหนุ่มขยับตัวเล็กน้อย เพราะอีกฝ่ายวางแก้วไวน์เนื้อดี ยกศอกขึ้นทำไต่จะก่อนจะพาดหน้าสวยลงบนหลังมือที่ประสานกันอยู่ เอียงหัวน้อยๆ มองเขาตาเป็นประกาย ดูน่ารักน่าเอ็นดูเสียจนน่าจับมาจูบหนักๆ ลงบนปากอิมส์เซอร์รี่สักหลายๆ ที...นี่เป็ปเปอร์เมาหรือเปล่าถึงมาทำทำยั่วกันแบบนี้

“เมื่อก่อนไม่เคยชอบ...” หญิงสาวตบหน้าหนึ่ง แต่ตาระยิบระยับ “แต่เปอร์เพิ่งเจอคนคนหนึ่งที่ชอบ แต่เขาคงไม่มองเปอร์หรอกค่ะ” หม่อมหลวงพชรหทัยไม่รู้เลยว่าตัวเองไปเอาความกล้าหรือทำที่แบบนี้มาจากไหนถึงกล้าพูดเรื่องนี้ใส่หน้าเขาหน้าตาเฉย รวากับว่าไม่ได้กำลังพูดเรื่องตัวเองกับตัวเขาอยู่ แต่แล้วก็ต้องรู้สึกชื่นใจไม่น้อยเมื่อจูบหนึ่งในแววตาของอรรถมีความไม่พอใจฉายอยู่ตอนหล่อนบอกว่ามีคนที่ชอบ

“ใครที่ไหนจะไม่มอง” พี่ยังมองเราอยู่ตลอดเลย...อรรถบอก

ตัวเองในใจ “ใครปฏิเสธเป็ปเปอร์ก็บ้าแล้วครับ”

“ก็เขาเพอร์เฟกต์ไปหมด ทั้งหล่อ ทั้งเก่ง อายุนิดเดียวก็ได้เป็นซีอีโอแล้ว แถมรอบๆ ตัวยังมีแต่สาวๆ สวยๆ เขาไม่มองเด็กแบบเปอร์หรอกค่ะ” ตอนทำประโยคแวดตาเป็นประกายหม่นแสงลงเมื่อนึกถึงความเป็นจริงว่าอรรคไม่มีทางมองเด็กอย่างหล่อนในสถานะแบบที่หล่อนเพื่อฝันแน่ๆ

“แล้วคุณอรรคล่ะคะ อย่าเอาเปรียบแบบนี้คะ ถามเปอร์แล้วกับอภเปอร์บ้าง”

คนที่เกาเกมกว่าฟังสิ่งที่อีกฝ่ายพูดเมื่อครู่แล้วอดคิดว่าเป็นตัวเองไม่ได้ คิดว่าเดาความรู้สึกอีกฝ่ายไม่พลาดจึงลองพูดอ้อยอ่อยระหว่างนั้นก็เปิดเปลือยความรู้สึกผ่านแวดตา...เคยแต่โดนผู้หญิงอ่อยจะลองอ่อยเด็กดูบ้างไม่รู้จะมีหวังไหม

“ไม่มีแฟนครับ แต่มีคนที่ชอบมากจนตัดใจไม่ได้ เลยคิดๆ อยู่ว่าจะจีบยังไงดี” คำตอบแทงก็ไม่ได้ต่างกันถูกอ่อยขึ้น

“โห...แค่เขารู้ว่าคุณอรรคชอบ เขาก็รับรักแล้วมั้งคะ” หญิงสาวตอบตามความจริง นึกวาทหวมพิกลกับสิ่งที่สะท้อนในตากันนั้น แต่ก็เจ็บแปลบลึกๆ เมื่อรู้ว่าเขามีคนที่ชอบอยู่

“ไม่แน่หรอกครับ” ชายหนุ่มตอบนิ่งๆ “เขาทั้งสวย ทั้งรวย แถมเก่งมาก แล้วพี่ก็เพิ่งรู้ด้วยว่าเขามีคนที่ชอบอยู่แล้ว” อรรคยกมือลูบท้ายทอยแก้เก้อ “พี่เลยไม่รู้จะเอาอะไรไปสู้ สงสัยคงแค้นเขาข้างเดียวแบบนี้ไปเรื่อยๆ” ชายหนุ่มบอกรึ้มๆ

อีกฝ่ายกลับไม่ประสา จิตใจห่อเหี่ยว รู้สึกเหมือนอกหักจذب้อเร่อเมื่อรู้ว่าเขามีคนที่ชอบมากถึงขนาดกล้าใช้คำว่ารัก สาวสวยประจำวงวิริยาเลยได้แต่บอกตัวเองให้เลิกเพื่อฝัน แล้วอยู่กับความเป็นจริงให้มากที่สุด

บทสนทนาชะงักไปเมื่อบริการนำอาหารมาเสิร์ฟ โดยทั้งคู่ต่างอยู่

ในความคิดของตัวเองเจียบๆ โดยไม่ได้รู้เลยว่าความรู้สึกอบอุ่นที่ได้ มีโอกาสนั่งกินข้าวกับคนที่ตัวเองแอบรักนั้นเป็นความรู้สึกที่กำลังเกิด กับคนทั้งคู่พร้อมๆ กัน จะมีก็แต่สาวน้อยเท่านั้นที่รู้สึกหวานปนขมลึกๆ เพราะมองอีกคนไม่ออกเหมือนที่อีกคนมองตัวเองออก

“ชอบไหมครับ” อรรถเป็นฝ่ายเอ่ยถามทำลายความเจียบ ขึ้นหลังจากมื้ออาหารจบลง และมานั่งในรถแล้ว ตลอดเวลานั้นก็แทบ จะไม่ได้พูดอะไรกันอีก เพราะอรรถถามคำ พชรหทัยก็ตอบคำ จน ชายหนุ่มอดสงสัยไม่ได้ว่าเกิดอะไรขึ้น เขาพูดอะไรไม่เข้าหูหรือเปล่า บรรยากาศดีๆ จึงกลายเป็นจืดเจื่อนเช่นนี้

“ชอบสิคะ อิ่มมาก นี่ร้านโปรดเปอร์เลย” หญิงสาวบอก ยิ้มหวานในคนที่อุตสาหกรรมมากินร้านโปรด พยายามไม่ทำตัวขุ่นมัวใส่ เขา เพราะของแบบนี้จะไปบังคับใจใครได้ พยายามเปลี่ยนเรื่องคุย จะได้ดึงตัวเองออกมาจากความไม่สบายใจนั้น “คุณอรรถก็ชอบร้านนี้ เหมือนกันหรือคะ” หม่อมหลวงพชรหทัยทัก เพราะเห็นพนักงานในร้านเกือบทุกคนรู้จักเขาเป็นอย่างดี แกรมรู้ใจขนาดที่สามารถเลือกไวน์ มาเปิดให้ได้ โดยที่ไม่ต้องถามความต้องการของลูกค้า

“ชอบมากครับ นอกจากเนื้อดีมีมาก ไวน์ลิสต์เขายังดีที่หนึ่ง” อรรถมองหญิงสาวที่นั่งเบาะข้างๆ ทำทางผ่านคล้ายขึ้น ชอบทั้งร้าน ชอบทั้งอาหาร ชอบทั้งคนมากินด้วย ถ้าได้มานั่งข้างๆ ทุกวันเขาคงมีความสุขไม่น้อย “เสียดายคนมากินด้วยวันนี้เด็กไปหน่อย ไม่งั้นจะชวนชิมอีกขวด” ชายหนุ่มเฝ้าๆ แต่กลับกระแทกใจพชรหทัยไม่น้อย ก็ข้อจำกัดแบบนี้แหละที่ทำให้หล่อนซึ่งมั่นใจทุกอย่างไม่มั่นใจอะไรเลย

ภาพพชรหทัยเฝ้าปากทั้งๆ ที่เมื่อก็ยังมีอยู่ทำเอาอรรถใจหาย วาบไม่น้อย พอดีกับที่รถติดไฟแดง ชายหนุ่มที่ใช้อารมณ์มากกว่าเหตุผล ตัดสินใจจึงถือวิสาสะใช้มือหนาจับคางของอีกฝ่ายให้หันมามองหน้า

“คุณอรรค!” พชรหทัยพยายามบิดหน้าออกเพราะความตกใจปนขัดเขิน “ปล่อยนะคะ”

“บอกพี่ก่อน เป็นอะไร” ชายหนุ่มขมวดคิ้วมุ่น สัมผัสได้ถึงความไม่สบายใจบางอย่างของพชรหทัยที่ลอยออกมา จนไม่อาจปล่อยผ่านไป “พี่พูดอะไรให้เราไม่สบายใจหรือเปล่า”

ฝ่ายหญิงสาวก็ได้แต่นิ่งไปครู่หนึ่งที่เขาจับอาการความรู้สึกได้ ไม่คิดว่าตัวเองจะแสดงออกให้อีกฝ่ายรับรู้อะไรได้ ก่อนจะส่ายหน้าปฏิเสธ

“เปล่าค่ะ” เสียงเบาแผ่วเพราะฝ่ายชายลดหน้าลงใกล้ จนระยะห่างระหว่างคนทั้งสองน้อยลงเรื่อยๆ คาดคั้นเอาความจริงเพราะรับรู้ได้ว่ามีบางอย่างไม่ปกติ

“พี่ไม่เชื่อ...” คนที่คาดคั้นแผ่วเสียงลงไม่แพ้กัน ห้วนไหวไปหมด

“เชื่อเถอะค่ะ เปรอไม่ได้เป็นอะไร แล้วก็...ถอยออกไปเถอะค่ะ” หญิงสาวบอกเสียงสั้น อ่อนยวบเพราะท่าทีของเขา นึกกลัวใจตัวเองไม่น้อย เพราะรู้ว่าชอบผู้ชายแสนสมบูรณ์แบบคนนี้นี้มากเพียงไหน

“แต่พี่...” คนห่วงความรู้สึกของอีกฝ่ายลืมหืมเรื่องเหมาะเรื่องควร ที่แสดงความใกล้ชิดถึงเนื้อถึงตัวขนาดนี้ ตาคมกริบตริ่งพชรหทัยไว้ลดระยะห่างระหว่างคนทั้งคู่ลงเรื่อยๆ จนริมฝีปากเกือบแนบกัน

ปึนนน!!! เสียงแทรกจากรถด้านหลังดังขึ้นชัดไม่ให้ชายหนุ่มได้พูดจนจบประโยค อรรคก็ต้องเคลื่อนตัวกลับไปนั่งทำหน้าที่คนขับ

พชรหทัยได้แต่เบือนหน้าออกนอกกระจกเพราะกลัวจะเปิดเผยความรู้สึกให้เขารู้ กลัวเขาจะเห็นไอน้ำตาบางๆ ที่เคลือบตาหวาน พานไม่กล้าหันกลับมาสบตาคนตัวโตที่เพียรมองมาเลยตลอดทาง

จนรถหรูของท่านประธานคนใหม่จอดลงหน้าตึกใหญ่
ของท่านประธานคนเก่า พชรหทัยที่เตรียมพร้อมจะลงจากรถเรียบร้อยแล้ว

แล้วหันมามือไหว้อรรถทำทางเรียบร้อย นำเอ็นดูจนชายหนุ่ม
เปลอไพลอย่างห้ามใจตัวเองไม่ได้ไม่รู้เป็นรอบที่เท่าไรของวัน ยกมือ
ขึ้นลูบหัวคนสวยที่เขามั่นใจแล้วว่ามือทิพพลกับหัวใจเขาเหลือเกิน และ
ก็ยอมแพ้หัวใจตัวเอง ล้มเลิกความคิดที่จะตัดใจจากผู้หญิงตรงหน้า
หลังจากตีความสิ่งที่หญิงสาวพูดประกอบกับความนัยบางอย่างในแว
ตาวานของสาวตรงหน้านี่ เขาตัดสินใจแล้วว่าก็ลองดูสักตั้ง เล่นเอา
คุณเป็ปเปอร์ตัวเกร็งกับท่าทางโก่งคูดแบบนี่ของชายหนุ่ม

“วันหลังที่จะพาไปทานร้านที่ชอบใหม่”

คำพูดล้าลาอ่อนหวานจากคนที่อาสาทำกรบ้านให้ พาไปกิน
ข้าว และขับรถมาส่งทำเอาพรหทัยชะงักไม่น้อย สาวน้อยอดหรือตา
มองคนตรงหน้าไม่ได้ พยายามหาความหมายที่ซ่อนอยู่ในคำพูดนั้น

“ในโอกาสอะไรคะ”

“โอกาสที่พี่อยากพาไป” ชายหนุ่มถอนใจ อยากพูด อยากบอก
อยากทำอะไรให้ชัดเจนมากกว่านี้ แต่ก็ทำไม่ได้ เลยได้แต่พูดแทงกั
แบบนี้ไปก่อน รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นพวกเจ้าชู้โก้แจ้ ทำตัวหมาหยอก
โก่ ให้ความหวังผู้หญิงไปเรื่อย

“ไม่เหมาะมั้งคะ” หญิงสาวที่แอบดีใจไปแล้วยังออกตัวอยู่ มัน
จะดีได้ยังไงที่เจ้านายกับเด็กฝึกงานจะไปกินข้าวกันสองต่อสองกลาง
คู้ากลางคืนแบบนี้ ถึงแม้จะใจพองฟูตอนคิดว่าการกระทำของเขาก็
ชวนให้คิดไม่น้อยว่าดีไม่ดีเขาอาจจะมีใจตรงกับหล่อน

“เอาเถอะ...ให้เป็นปัญหาของพี่” อรรถบอกรยิ้มๆ “เดี๋ยวพี่ก็
จัดการให้ไม่มีใครมาครหาได้เองละ”

3

หวงรัก

“คุณอรรคคะ วันนี้ที่คุณอรรคจะไปบรรยายที่มหา’ลัย เปรอร์ลงชื่อไว้ด้วย ขออนุญาตโดดงานตอนบ่ายครึ่งวันนะคะ” หญิงสาว ยืนกอดแลบทอปปแน่นอนตอนเดินมาขออนุญาตชายหนุ่มที่ทำหน้าเครียด อยู่กับงานกองโตบนโต๊ะ หน้าจอแสดงตัวเลขให้วุ่นวายไปหมด จนคน เป็นประธานบริษัทปวดหัวตับ แต่พอละลายตาออกมามองหน้าสวยที่ เอลมหายใจเขาไปทุกครั้งให้เห็น เสียงหวานๆ นั่นก็ดูจะทำให้เขาคลาย หงุดหงิดลงได้บ้าง

“นั่นสิ ว่าจะถามตั้งแต่เมื่อเช้า แต่พี่ก็ยุ่งๆ” ชายหนุ่มยิ้มน้อยๆ ให้คนตรงหน้า คิดสะระตะตั้งแต่สัปดาห์ก่อนแล้วว่าในเมื่อตั้งใจไม่ได้ เขาก็จะค่อยๆ แทรกซึมเข้าไปในชีวิตพชรหทัยทีละน้อยๆ ยอมอด เบียร์ไวน์หวาน รอกอีกสักปีสองปีให้เด็กสาวตรงหน้าบรรลุนิติภาวะ แล้วค่อยจับแต่งงานก็คงพอไหว ส่วนการทำให้อีกฝ่ายรับรู้และพัฒนา ความสัมพันธ์กับเขา ชายหนุ่มคงต้องคิดหาทางดีๆ รวมถึงเคลียร์กับ ว่าที่พ่อตาแม่ยายให้ชัดเจน ไม่ให้ผู้ใหญ่ทางราชสกุลวิริยาคิดไปว่าเขา ทำตัวเป็นสมภารกินไถ่วัด เชื้อถือไม่ได้ หลอกลูกสาวเขาเด็ดขาด “งั้น ไปพร้อมพี่เลยนะครับ แล้วเดี๋ยวพี่ไปส่งที่บ้าน”

พชรหทัยยิ้มน้อยๆ พยักหน้ารับจนชายหนุ่มคิดไกล ตั้งท่าจะ

วางแผนพาสาวน้อยไปเดตต่อเสร็จสรรพ แต่เสียงหวานกลับดังขึ้นขัดคนที่กำลังจะก้มหน้าก้มตาเคลียร์งานต่อ

“ไปด้วยได้ค่ะ แต่หลังเลิกคลาสเปอร์นิตเพื่อนๆ ทานข้าวไว้คงไม่รบกวนคุณอรรคไปส่ง”

อรรคเลยได้แต่พยักหน้ารับรู้ นี่ก็วางแผนไปเองในใจว่าจะพาสาวน้อยไปกินของอร่อยหลังจากเลิกเรียน แต่กลับกลายเป็นว่าอีกฝ่ายดันนัดเพื่อนไว้ คนแก่กว่าก็ทำอะไรไม่ได้ นอกจากปล่อยให้เด็กสนุกตามประสาไปก่อน คอยดูเฝ้าอยู่ ถึงเวลาที่เหมาะสมเมื่อไรเขาจะรวบรวมรวบรวม หวังไม่ให้พรหทัยกระดิกตัวไปไหนได้เลยละ

ทั้งสองเดินทางมาถึงมหาวิทยาลัยก่อนเวลาบรรยายเพียงเล็กน้อย โดยที่อิงอร อาจารย์ในภาควิชาที่หม่อมหลวงพรหทัยเรียนอยู่ยืนรอรับเพื่อนสนิทที่ด้านหน้าตึก คนสูงวัยกว่าทำหน้าที่เด็กน้อยตอนเห็นว่าเด็กสาวลงมาจากรถกับอรรค แถมฝ่ายชายยังทอดสายตาพร้อมส่งยิ้มให้ไม่น้อย เป็นรอยยิ้มแบบที่หล่อนไม่เคยได้ และเป็นรอยยิ้มแบบที่ไม่เคยเห็นอรรคมอบให้ใคร ไม่ว่าจะเป็นคนรักเก่า หรือผู้หญิงที่ชายหนุ่มหมายจะตะครุบ

อาจารย์ชื่อดังก้าวลงจากบันไดหน้าตึกไวๆ ด้วยใจร้อนรุ่ม รีบเปล่งเสียงเอ่ยทักขัดขวางฉกหวานๆ ที่ตัวเองเห็นเมื่อครู่

“อรรค ทานข้าวมาหรือยังคะ ให้อรเตรียมอะไรให้ไหม” อาจารย์คนสวยเดินเข้าประชิดชายหนุ่มที่กำลังตกเป็นเป้าสายตาของนักศึกษาสาวๆ กับอาจารย์ในคณะที่เมียงมองร่างสูงใหญ่อยู่ ผู้ลึกลับใจไม่น้อยที่ได้เดินเคียงข้างเขา ได้สนิทกับเขามากกว่าคนทั่วไป

ชายหนุ่มเมยหน้าจากดาวมหา'ลัยมองหล่อนตามเสียงทันที่ยิ้มอ่อนหวานเปลี่ยนเป็นยิ้มบางๆ ทันควัน

“ทานแล้วครับ เมื่อกี้แวะทานกับเป็ปเปอร์ที่โรงแรม...” ชายหนุ่ม

เอ่ยถึงโรงแรมที่มีคอฟฟี่ชอปขึ้นชื่อมากเรื่องอาหารจานเดียวง่าย ๆ ใกล้เคียง มหาวิทยาลัย พลงงหันไปยิ้มกว้างขึ้นให้พชรหทัยที่เดินเคียงข้าง เขามาอีกด้านหนึ่ง

เห็นแค่นี้จึงอรก็อดหน้าร้อนขึ้นขึ้นมาไม่ได้... อรรคไม่เคยยิ้มแบบนั้น ให้หล่อนเลย ไม่แม้แต่ครั้งเดียว

“อ้าว มาพร้อมกันหรือจะ พชรหทัย... ดีจัง มีเจ้านายรับส่ง” เสียงพูดเหมือนล้อเล่น แต่แววตาทำเอาคนเป็นหม่อมหลวงรับรู้ได้ว่า อีกฝ่ายหงของและมีอาการไม่พอใจเจือปน จนต้องฝ่อหน้าให้เดินช้าลง เพราะไม่อยากให้ใครมองเขาไม่ดี แต่ชายหนุ่มกลับหันกลับมาหา

“เป็นอะไรรับเป็ปเปอร์ มาเร็วๆ สิ หรืออิมแล้ววงครับ” เสียงหยอกเข้าแบบอารมณ์ดีที่ไม่เคยมีใครได้เห็นจากคุณชายระเบียบของเพื่อนๆ เล่นเอาอิมอึ้งมึนปากด้วยความไม่พอใจ ก่อนจะมองหน้าอรรคเพื่อพิสูจน์ว่าสิ่งที่เข่าใจนั้นไม่ผิด... แววดตาเป็นประกายของอรรคยามมองผู้หญิงคนนั้น... ออย่าบอกนะว่า...

“อรรคไม่ไปพบคนปกติก่อนหน่อยหรือคะ พชรหทัยเขาเดินไปห้องบรรยายเองถูก ไม่ต้องห่วงลูกศิษย์หรือหรือ” เมื่อรับรู้ผ่านทางสายตาแล้วว่าแววตาที่ชายหนุ่มส่งให้เด็กสาวแสนสวยที่ขึ้นชื่อว่าฉลาดเกินมนุษย์ปกติ แถมยังสวยขึ้นชื่อจนได้เป็นดาวมหาวิทยาลัย มีรุ่นพี่ตามจีบพร้อมกันไม่ได้ขาดสาย อีกทั้งยังมีเชื้อสายเป็นราชินิกุล ร่ำรวยมหาศาลทั้งราชสกุลฝั่งพ่อ ทั้งตระกูลฝั่งแม่ เล่นเอาใครต่อใครในวงสังคมต่างให้ฉายาเจ้าหญิงแห่งวงการเงินแก่หญิงสาว เพราะดูท่าแล้วคงเป็นสาวน้อยแห่งราชสกุลวิริยาคนนี้แน่ๆ ที่จะกลับมาบริหารบริษัทวิริยะทรัพย์ของราชสกุล ก็รีบกันท่า พร้อมเอ่ยย้าให้ชายหนุ่มคิดว่าพชรหทัยนั้นมีสถานะเป็นลูกศิษย์หล่อนที่มีวัยเท่าเขา

ส่วนอรรคลังเลเพราะรู้ว่าควรไปทำความเคารพผู้ใหญ่ แต่ก็อยากอ้อยอิ่งอยู่กับพชรหทัยต่ออีกนิด ยิ่งรู้ว่าตกเย็นจะไม่ได้ไปส่งสาว

น้อยกลับบ้าน ยิ่งอยากอยู่ด้วยต่ออีกหน่อย

“คุณอรรคไปเถอะคะ เปอร์จะไปหาเพื่อนด้วย เตียวเจกั้นในคลาสนะคะ” หญิงสาวออกตัวขอปลีกตัวจากเขา ทั้งเพราะเกรงสายตาของอาจารย์อิงอร ทั้งเพราะความเหมาะสม แต่ท่าทางชายหนุ่มจะทำให้หล่อนโดนเหม็นขี้หน้ามากขึ้นไปอีก เพราะตอนจะแยกกันเขาดันเอ่ยลาเสียงไม่เบาเลย

“นั่งแถวหน้านะครับ ถ้าพี่ไม่เห็นหน้าเปอร์ พี่ไม่ยอมบรรยายจริงๆ ด้วย”

...

ใครต่อใครต่างก็ออกปากชมอรรคทั่วคลาสว่าพูดได้ดี พูดได้นำฟัง เข้าใจหาประเด็นเชื่อมโยง และดึงดูดความสนใจของคนทั้งชั้นเรียนที่มีตั้งแต่ นักศึกษาระดับปริญญาตรีถึงเอก และบรรดาอาจารย์ในคณะกับผู้บริหารมหาวิทยาลัยบางส่วน แต่คนที่ฟังไม่รู้เรื่องเลยกลับเป็นหม่อมหลวงพชรหทัยที่นั่งสู้สายตาคมกริบของอีกฝ่าย จนหน้าแดงเพื่อร้อนตลอดสามชั่วโมงที่ชายหนุ่มยื่นพูดอยู่หน้าห้อง เพราะชายหนุ่มที่ส่งสายตาจริงจังให้ผู้ฟังท่านอื่น แต่ทุกครั้งที่มีมองกลับมาที่พชรหทัย ชายหนุ่มจะผ่อนสายตาให้อ่อนโยนพร้อมยิ้มมุมปากน้อยๆ ก่อนจะหันไปทำหน้านิ่งใส่คนอื่น จนเพื่อนสนิทที่เรียนด้วยกันมาอดแค้นไม่ได้

“เป็ปเปอร์ เจ้านายแกเขาคิดอะไรกับแกหรือเปล่า” บรรพดีแซ้วเพื่อนสนิทที่มีวัยน้อยกว่าอึ้งๆ

คนเป็นหม่อมหลวงต้องปรามเพื่อนเบาๆ เพราะคนที่เพียรจับหล่อนมาตั้งแต่อายุปีหนึ่งอย่างณวัฒน์ก็ชะโงกหน้าเข้ามามีส่วนร่วมไม่ได้กลัวเสียคะแนนนิยม แต่เพราะกลัวบรรพดีพูดเสียงดังจนคนอื่นรู้กันทั่วมากกว่า

“อะไรกัน ใครคิดอะไร” หนุ่มหล่อของคณะโผล่หน้าออกมาหาบรรพดีที่ส่งเสียงซุบซิบกับหญิงสาวข้างๆ เขา “เป็ปเปอร์นี่ของฉัน

แกอย่ามายุหน้อยเลยยายโบว์” พูดจบก็ลดตัวลงพูดกับพชรหทัยที่นั่ง ฟังอยู่ข้างๆ เสียจนริมฝีปากแทบชิดใบหูอีกฝ่าย ตาก็เหล่มองใส อาจารย์พิเศษหน้าหล่อที่พชรหทัยไปฝึกงานด้วย ทันเห็นแววตาแข็งกร้าวที่ ‘อาจารย์’ มองมาครู่หนึ่ง จนนึกสนุกในใจ เตียวเล็กสอนก่อนเถอะ...

“แก ไปกันเลยไหม เตียวรรตติต” บรรพดีเป็นฝ่ายออกปากเรียกเพื่อนอีกสามคน อันประกอบด้วย หม่อมหลวงพชรหทัย ฌวัณณ์ และ จูติกร ให้ออกเดินทางเพื่อไปกินอาหารค่ำร่วมกันที่ร้านประจำ ทว่า หม่อมหลวงคนสวยยังรีๆ รอๆ อยู่ “รอไรหรือเปล่าเป็ปเปอร์”

“เป็ปหนึ่งโบว์ คุณอรรคบอกให้รอก่อน ไม่รู้จะสั่งงานอะไรของพຽ່งนี้หรือเปล่า” หญิงสาวพยักหน้าให้เพื่อนไว้ๆ รอกันอยู่ไม่นาน เจ้านายหนุ่มหล่อก็เดินเข้ามาหา ยิ้มน้อยๆ ให้เพื่อนในกลุ่มก่อนจะกว้างขึ้นอีกนิดเมื่อสบตาตรงๆ กับหญิงสาว

“ตกลงจะไปกับเพื่อนไซ้ใหม่ครับ” อรรคออกปากถาม น้ำเสียงเอื้อเอ็นดู ทั้งๆ ที่ใจไม่อยากให้เจ้าตัวไป นี่ขนาดพชรหทัยรายล้อมด้วยคนอายุมากกว่าตั้งสามปียังดูโดดเด่นแบบนี้ หวงของตั้งแต่ผู้หญิงยังไม่รู้ว่ารัก ยิ่งเห็นไอ้เพื่อนผู้ชายหน้าตาดีคนนี้อยู่ใกล้ๆ คนที่เขาหมายตาไว้ ยิ่งรู้แต่ว่าต้องกันท่ามันทุกอย่าง

“ไปทานกันที่ไหน จะให้พี่ไปรับหรือเปล่า” แล้วอรรคก็ตัดสินใจพูดประโยคสุดท้ายออกไป เมื่อหันไปเห็นว่าชายหนุ่มที่นั่งอยู่ติด หม่อมหลวงพชรหทัย คนที่ทำท่าทางสนิทสนมพูดข้างๆ นูหญิงสาว ตลอดเวลาจนเขาเสียสมาธิหลายรอบยืนอยู่ในกลุ่มด้วย

“ไปร้านในโรงแรมรพีเฟิลคะ ร้านประจำพวกเรา เพราะพ่อ ฌวัณณ์เป็นเจ้าของ” เป็นบรรพดีที่ตอบแทนเพื่อนทั้งหมด เพราะ หม่อมหลวงคนสวยมัวแต่ยืนอึ้งกับคำพูดสนิทสนมที่เจ้านายหนุ่มหล่อเอ่ยออกมา ในขณะที่ตาคมกริบของอีกฝ่ายจ้องฌวัณณ์ไม่วางตา เหลือ

ลูติกรที่มาไม่ทันฟังบรรยาย แต่มาทันนัดกินข้าวกับเพื่อนๆ ยืนมอง ชายที่ขวาที่อยู่

“อ้อ...โอเคครับ งั้นทานให้อร่อย ถึงบ้านแล้วบอกพี่หน่อยนะ ครับ” พูดจบแล้วอรรถก็เดินกลับขึ้นรถไปเงียบๆ ทิ้งให้พชรหทัยยืน พักหน้ารับพร้อมยกมือสวัสดีลาเขาแบบงงๆ โดยมีบรรพดียืนดีแขน พับๆ อยู่ข้างๆ พร้อมส่งเสียงกรีดกราดแบบที่พอได้ยินกันสี่คน

“อริยายย...ท่านประธานของแกจะละมุนไปไหนน”

“พั่นเลย เอาโรงแรมพอไฉนจะเป็นเดิมพันว่าท่านประธาน ของแกเอาเบบคิดอะไรแน่ๆ” บรรพดีใช้ตะเกียบที่เพิ่งคีบไก่แซ่เหล้า เข้าปากชี้หน้าเพื่อนสนิท หลังจากพูดประโยคเดิมวนเวียนมาเป็นรอบ ที่ล้าน เพราะมันใจที่สุดจากภาพที่เห็น เคมีที่ได้กลิ่น และความรู้สึกที่ สัมผัสได้

“พอเออะ...ฟังจนจะอ้วก...” ณวัฒน์ออกปากบอก นึกขุนขึ้นมา ทันทีที่รู้ว่ามิคู่แข่งเพิ่มขึ้นอีกหนึ่ง “ยิ่งถ้าไอ้ท่านประธานอะไรนั้นชอบ เป็ปเปอร์ก็ยิ่งต้องเลิกคบ อย่าไปสนทนากับมันเข้าใจไหมเปอร์” ณวัฒน์ หรือไฉนของเพื่อนๆ บอกกันหมาทุกตัวที่เข้าใกล้คนที่เขาชอบมา ตั้งแต่เรียนปีหนึ่ง แต่หญิงสาวไม่อนุญาตให้ความสัมพันธ์ขยับไปไหน มากกว่าเพื่อนสนิท

“อ้าวทำไม ทั้งหล่อ ทั้งฉลาด หาได้ที่ไหนอีก” บรรพดีออกปาก ถามแทนหม่อมหลวงพชรหทัย ถามเสร็จก็หันไปพยักพยอกกับลูติกร เพื่อนที่เลื่อนระดับมาเป็นแฟนได้ไม่กี่เดือนก่อน

“คนดีๆ ที่ไหนจะมาชอบเด็กฝึกงานที่อายุน้อยกว่าสิบกว่าปี ถ้ามันจีบเปอร์จริง ณะว่ามันต้องหวังผล”

“ผลอะไรณะ” คราวนี้ตัวต้นเหตุเปิดปากถามบ้าง ไม่เข้าใจ สิ่งที่เพื่อนกำลังจะพูด “เปอร์สิต้องหวังผลให้เขาเซ็นผ่านให้”

“ก็มันหวังจะสุขทั้งบริษัท ทั้งเปอร์โง” ฌวัณณ์ยกไหล่ตอบ ใสความอีกฝ่ายไปเรื่อยเปื่อย หวังแค่จะไม่ให้พชรหทัยเห็นอีกฝ่ายดี “ที่มันบริหารอยู่ก็แค่ลูกจ้าง ถ้าได้เปอร์โงไป นอกจากจะได้สาวสวยตัวท็อป ยังได้เป็นลูกเขยเจ้าของไปด้วย ใครไม่คิดแบบมันก็โง่แล้ว”

“บ้า...เขาไม่คิดแบบนั้นหรอก” บรรพดีค้าน ทว่าเสียงก็อ่อนลง ออดคิดตามที่เพื่อนพูดไม่ได้ว่า หากท่านประธานคนใหม่จะเข้าหาพชรหทัยอาจจะมึอะไรแอบแฝงก็เป็นได้ “โพรไฟล์บ้านเขาก็ดี นามสกุลก็ดัง เป็นท่านผู้หญิงอะไรไม่ใช่หรอวะ เขาคงไม่ต้องมาจับเปิบเปอร์มั้ง พวกอัครนันท์รวยจะตาย”

“แล้วแกรู้ไหมล่ะว่าไอ้นามสกุลเก่าแก่ที่เขาใช้ พ่อพ่อแม่ตายหมด คนที่แกว่าเป็นท่านผู้หญิงอะไรก็เป็นแค่ป่าที่ไม่ไยดีเขาด้วยซ้ำ” ฌวัณณ์บอกตามความจริง “แถมเดือนก่อนนะ ฉันไปเที่ยวมา เจอมันยังนั่งเฝ้าอยู่กับแพม ปริมา นางแบบที่ดังๆ คนนั้นอยู่เลย ดั่งนั้น...” ตาเฉียงตามแบบฉบับลูกคนจีนปรายมามองเพื่อนสาวที่เขาชอบเกินเพื่อนมาหลายปี เขาไม่ได้ คนอื่นก็ต้องไม่ได้ “ห้ามห่วนไหวไปกับมันนะเปอร์! เพราะถ้าเปอร์จะมีแฟนต้องข้ามศพอะไปก่อน!”

อากาศเย็นเยือกในห้องนอนที่เปิดเครื่องปรับอากาศไว้ที่อุณหภูมิยี่สิบเอ็ดองศาตามประกาศคนชี้ร้อน ไม่ได้ช่วยให้หม่อมหลวงพชรหทัยคลายความคิดมาก หรือใจเย็นลงจากเรื่องที่เพิ่งฟังมาได้เลย ในหัวคิดตึกกันมั่วไปหมด เพราะถึงแม้ว่าอีกฝ่ายจะไม่เคยเอ่ย หรือเปิดเผยความรู้สึกกับหล่อนตรงๆ ว่ารู้สึกอะไรด้วย แต่ท่าทีที่มีมาก็ชวนให้คิดไม่น้อยว่าเขาไม่ได้เห็นหล่อนเป็นลูกน้อง

แต่เมื่อณวัณณ์กับบรรพดีมาจุดประเด็นแบบนี้ คนที่คิดทุกอย่างรอบด้านอย่างหม่อมหลวงพชรหทัยก็อดคิดเข้าข้างตัวเอง คิดมาก คิดตาม และคิดจนตัวเองเป็นทุกข์แบบนี้ไม่ได้ แต่คิดไปได้ไม่เท่าไร

โทรศัพท์ส่วนตัวก็ดังขึ้น เรียกหญิงสาวออกจากความคิดในโลกส่วนตัว ได้ชั่วขณะ แต่ก็แค่ครู่เดียว เพราะเมื่อเห็นชื่อที่แสดงอยู่ เจ้าตัวก็อดกลับมาคิดถึงเรื่องที่เพิ่งพูดคุยกับเพื่อนมาอีกครั้งไม่ได้

หญิงสาวสองจิตสองใจอยู่นานว่าจะกดรับดีหรือไม่ ใจหนึ่งก็หวอนคิดถึงสิ่งที่บรรพตียบอก เลยหึ่งตื่นเต้น ดีใจที่เขาโทร. มาหา แต่อีกใจหนึ่งก็ได้ยินเสียงณวัฒน์แทรกเข้ามา จึงไม่อยากยุ่งกับคนที่อาจจะมาหลอกลวงหลอน แกรมยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าไอ้ที่ชอบเขา เขาชอบตัวเอง กลับมาหรือเปล่า ทว่าความรู้สึกอ่อนไหวบางอย่างในจิตใจก็กลับทำให้พชรหทัยกดรับสายของเขาในที่สุด

“คะ” เสียงขานรับสั้นๆ ไม่แสดงอาการใดๆ ฎกเอ่ยขึ้น

“ยังไม่ถึงบ้านหรือครับ” เสียงอ่อนโยนเป็นสาเหตุของยิ้มน้อยๆ บนหน้าสวย

“ถึงแล้วคะ”

“อ้าว แล้วทำไมไม่โทร. บอกพี่” เสียงทุ่มทอแบบคนน้อยใจจนพชรหทัยอดยิ้มกว้างเพราะความซื่ออ่อนของเขาไม่ได้ “ไอ้เราก็เป็นห่วง ยังไม่อาบน้ำ เผื่อจะให้ออกไปรับ”

“จะต้องมารับเปอร์ทำไมคะ” คนถามถามไปยิ้มไป เงินไม่น้อย ทั้งๆ ที่ก็มีผู้ชายเพียบมาขายขนมจีบตลอด รุกหนักกว่าเขาก็มี แต่ไม่ยกเห็นจะเคยรู้สึกแบบนี้ ไอ้อាកการวบวบ อากการตื่นเต้นแบบนี้ เพิ่งเคยรู้สึกเป็นครั้งแรก “คนขับรถเปอร์มี ต่อให้ไม่มีใคร เพื่อนเปอร์ก็มาส่งได้”

“อ้าว...ใครจะไว้ใจให้คนอื่นไปส่ง พี่ก็บอกเป็ปเปอร์แล้วว่าพี่ไม่ปล่อยเอาให้ใครแน่ๆ พุดจบก็อดหัวเราะความเลี่ยนของตัวเอง ทั้งๆ ที่อยากหยอดเพิ่ม แต่แล้วก็ต้องตั้งใจสงบปากสงบคำ อดเบรี่ยวไว้กินหวาน ไม่พูดอะไรที่สื่อความนัยมากกว่านี้ เพราะอยากเข้าตามตรอก ออกตามประตู ต้องคุยกับผู้ใหญ่ให้เรียบร้อย คิดทุกอย่างให้ดีกว่าตอนที่

จะทำอะไร คิดแบบนี้ชายหนุ่มก็เลยตัดสินใจไม่คุยต่อทั้งๆ ที่อยากได้ยินเสียงพชรหทัยอีกนิด “ถึงบ้านก็ดีแล้ว งั้นไว้พฤษนี้พบกันนะครับ”

สาวร่างบางคนทั้งแลบทอปของตัวเอง ทั้งของเจ้านาย
ทั้งของซุซุดาขึ้นมาถึงห้องทำงาน ทั้งๆ ที่ทั้งสองคนออกปากว่าไม่ต้องหิวมา แต่พชรหทัยที่หมดหน้าที่ในห้องประชุมแล้วกลับยืนกรานว่าจะเอาของเข้ามาเก็บ แล้วทำรายงานการประชุมผู้บริหารในส่วนที่อรรคสั่งการ ปล่อยให้เขาคุยกับผู้จัดการฝ่ายบัญชีอยู่น้าออฟฟิศ

พอกดรหัสหกหลักที่ใช้ตั้งแต่รุ่นคุณพ่อเข้าห้องได้ก็วางของชายหนุ่มในที่ของเขา ก่อนจะมานั่งปักหลักทำงานในความรับผิดชอบของตนเอง ตาหวานเปล่งประกายเหลือบมองเวลาที่นาฬิกาชนิดหนึ่งก่อนจะคิดเองเออเองในใจว่า สงสัยวันนี้ได้กลับบ้านค่าแน่ๆ แต่แล้วพชรหทัยที่ได้รับการฝึกมือมาจากเบอร์หนึ่งอย่างอรรคกลับทำงานได้เสร็จไวกว่าที่คาด ทั้งๆ ที่เพิ่งเริ่มฝึกงานเมื่อสัปดาห์ก่อน และในตอนนั้นเจ้าตัวยังทำงานไม่ทันเวลาด้วยซ้ำ

เมื่อตรวจทานความเรียบร้อยของงานเสร็จจ้สันดีแล้ว เจ้าตัวก็กดส่งไฟล์งานพร้อมคำวิเคราะห์เข้าอีเมลเจ้านายหนุ่ม ซึ่งตอนนี้กลับเข้ามานั่งทำงานต่อเรียบร้อยแล้ว

“คุณอรรค ได้เมลเปอร์แล้วเปล่าคะ”

อีกฝ่ายพยักหน้าน้อยๆ ผายมือให้หล่อนั่งที่เก้าอี้ฝั่งตรงข้ามเป็นเชิงว่าให้รอก่อน จนเมื่อเขาอ่านรายงานเสร็จจ้สันดีถึงได้เริ่มเปิดประเด็นคุย

“เป็นไงครับ ทำงานสองอาทิตย์แล้ว” อรรคมองหน้าพชรหทัยสลับกับหน้าจอที่กำลังแสดงผลการวิเคราะห์การประชุมที่หล่อนทำส่งเขา บังคับตัวเองให้ฟังสมาธิอยู่ที่งานตรงหน้า นึกในใจว่าคงหมดแรงจะสู้กับความต้องการภายในของตัวเองแล้ว คงต้องปล่อยเลยตามเลย

ให้หลังรักคนตรงหน้าแบบไม่มีข้อแม้ไปเลยละกัน

ฝ่ายพชรหทัยก็ยิ้มกว้างตอบอีกฝ่ายซัดถ้อยซัดคำตามประสาคนมั่นใจในตัวเองแบบทุกครั้ง ยิ่งทำให้ท่านประธานเสียการควบคุมหัวใจตัวเองมากขึ้นไปอีก

“ก็ดีค่ะ แคงหน้อยๆ เพราะที่เรียนมามันไม่เคยสอนภาพกว้างแบบนี้” หม่อมหลวงคนเล็กสุดของคุณชายพัชรว่าตามจริง “แต่พอรู้แบบนี้ก็ยิ่งรู้เลยว่าที่เรียนมาเอาไปทำอะไรได้บ้าง คุณอรรคเก่งจริงๆ นะคะ ทำงานต่อจากคุณพ่อได้ไม่สะดุดเลย”

หญิงสาวกล่าวน้ำเสียงชื่นชมพร้อมแวตาทแยงความนัยบางอย่างที่เจ้าตัวคิดว่าปิดมิด แต่...เด็กยังงี้ก็เป็นเด็ก ทำเอาอรรคชื่นใจไม่น้อยที่อีกฝ่ายพูดแบบนี้กับเขา แสดงกิริยาแบบนี้กับเขา เปิดเปลือยความรู้สึกผ่านดวงตากับเขา

“ดีใจที่เป็ปเปอร์ไม่เบื่อครับ งานที่มันไม่ได้ลงไปทำตัวเลข หรือวิเคราะห์ตลาดแบบพวกนักวิเคราะห์ แต่เราต้องมองภาพใหญ่แบบที่เป็ปเปอร์เข้าใจถูกแล้ว” อรรคพยักหน้าน้อยๆ ให้คนตรงหน้า ไม่แปลกใจเลยว่าทำไมเจ้าตัวถึงเรียนได้ไวและเรียนได้เก่งเกินคาดขนาดนี้ เพราะแต่ละอย่างที่พูด แต่ละอย่างที่เขียนในรายงานวิเคราะห์ที่ส่งเขาฉายชัดว่า พชรหทัยฉลาดเกินคนธรรมดา จนอรรคนึกเล่นๆ ว่าถ้าเขาเทรนนานดีๆ หลังเรียนจบสักปีสองปีเขาคงวางมือให้พชรหทัยเอาตำแหน่งไปบริหารบริษัทของตัวเองได้อย่างไม่มีห่วง

“เอาเป็นว่าจากนี้พี่จะให้เป็ปเปอร์ทำสรุปวิเคราะห์ตลาดโลกแบบนี้ขึ้นมาทุกวัน ประชุมยิบย่อยไม่ต้องทำแล้วครับ พี่ดูที่ผ่านมาแล้ว เป็ปเปอร์ทำได้ดีมาก” ยิ้มมุมปากของชายหนุ่มทำเอาหม่อมหลวงเป็ปเปอร์หน้าแดงไม่น้อย ดีใจที่เขาชม แถมผู้ชายที่ชื่นชมยังมายิ้มแจ่มใสให้แบบนี้อีก “ทำเสร็จก็ใช้เป็นรายงานส่งตอนเรียนจบได้เลย ดีไหมครับ จะได้จบไวๆ”

“ขอบคุณคุณอรรคนะคะ อุตส่าห์เป็นธุระสอนงานให้ แถมยังช่วยทำไหมไลน์เขียนรายงานส่งอาจารย์อีก” หญิงสาวบอกขณะมองตามเขาที่ลุกจากเก้าอี้ตัวหนึ่งของตนเองเดินมาหยุดยืนข้างๆ งงไม่น้อยว่าเขาจะลุกไปไหน เพราะดูเหมือนว่ายังคงคุยกันไม่จบ แต่แล้วคุณอรรคของเป๊ปเปอร์ก็ไม่ปล่อยให้อีกฝ่ายข้งองใจนาน บอกสั้นน้ำยิ้มแยม ผิดกับตอนคร่ำเคร่งในห้องประชุมเมื่อครู่นี้

“เดี๋ยวพี่จะให้คุณชุดาส่งไฟล์รายงานสามปีหลังเข้ามาให้เป๊ปเปอร์ดู จะได้มีเรเฟอเรนซ์เวลาทำการบ้าน”

หญิงสาวได้ยืนแบบนั้นก็รีบลุกขึ้นตามเขา กะว่าจะเดินไปบอกเลขาฯ ของเขาเอง แต่อาจจะเพราะนั่งนานไปพอลุกขึ้นหม่อมหลวงพชรหทัยก็แทบทรุดลงไปกองกับพื้นเพราะอาการเหน็บชาทำร้าย

“อู๊ย!” ร่างบางเกือบร่วงตะเต้พื้นแล้ว ทว่าแรงดึงจากมือหน้าที่พุ่งมาจากไหนไม่รู้กลับรั้งตัวหล่อนไว้ ดึงเข้าแนบร่างสูงใหญ่ มืออีกข้างโอบรอบเอวบางมาชิดกันไปทุกส่วน จนเหมือนเวลาหยุดเดินเพราะความใกล้ชิดเป็นเหตุ

“เป็นไร! เป๊ปเปอร์” เสียงทุ้มดูตกใจมากกว่าคนที่ยืนไม่อยู่เสียอีก อรรคดันตัวหญิงสาวออก แกวตาร้อนรรมองพชรหทัยเพื่อสำรวจความเสียหาย พลิกซ้ายพลิกขวาจนแน่ใจว่าหล่อนไม่ได้เป็นอะไรถึงดึงตัวเข้ามาอกอดไว้อีกครั้ง โดยที่หม่อมหลวงคนสวยได้แต่ยืนตัวแข็งทื่อเพราะไม่เคยได้รับสัมผัสแบบนี้จากผู้ชายที่เหมายาก่อน จนเมื่อตั้งสติได้ก็พยายามดันตัวออกเพื่อความเหมาะสม แม้จะรู้สึกอับอุ่นมากในอ้อมแขนของเขาก็ตาม

“คุณอรรค เปอร์โอเคแล้ว ปล่อยได้แล้วค่ะ” เสียงหวานอุบอิบบอกทั้งๆ ที่โดนรัดแนบไปกับบอกของชายหนุ่ม หน้าก็แดงก่ำ บอกให้เขาปล่อย แต่หม่อมหลวงแสนสวยกลับกดจุมกึ่งกับบอกกว้าง สูดกลิ่นหอมเฉพาะตัวของเขาเข้าเต็มปอด

อีกฝ่ายก็เหมือนจะรู้สึกตัวขึ้นมา ค่อยละกอดออกอย่างเชื่องช้า แต่ปลายนิ้วยังอ้อยอิ่งมาจนถึงมือบางของหญิงสาว ไม่ยอมให้สัมผัสของเนื้อห่างจากกัน อยากสัมผัสเวลานี้ไว้ให้นานที่สุด

“เออ...พี่ขอโทษ พี่คงกลัวเราล้มมากไปหน่อย” ชายหนุ่มบอกตามความจริง เมื่อคู่เขาไม่ได้มีเจตนาจะล่วงเกินหม่อมหลวงคนสวยเลย แต่ห่วงกลัวอีกคนจะเป็นอะไร นึกสะท้อนใจตัวเองว่ารู้จักอีกฝ่ายมาแค่เดือนกว่าๆ ทำไม่ถึงหายใจเข้าเป็นเป็ปเปอร์ หายใจออกเป็นหม่อมหลวงพรหทัยแบบนี้

“ไม่เป็นไรค่ะ ขอขอบคุณอรรถที่ช่วยนะคะ ไม่งั้นคงล้มลงไปจริงๆ” ท้ายประโยคพรหทัยก็ซ่อนตาขึ้นสบตาอรรถ เพราะคิดว่าคงไม่สุภาพหากจะพูดโดยไม่มองหน้าเขา แล้วก็พบว่าเป็นการตัดสินใจที่ผิดพลาดที่สุดในชีวิต เพราะแววตาของอรรถฉายชัดถึงความรู้สึกในใจ ขนาดคนที่ไม่เคยมีประสบการณ์ด้านความรักมาก่อนแบบหม่อมหลวงเป็ปเปอร์ยังสัมผัสได้ จนเนื้อตัวพานร้อนวูบวาบตามไปด้วย และยังร้อนเหมือนโดนไฟเผาเมื่อมือหนาของชายหนุ่มเลื่อนประคองหน้าของพรหทัยไว้ เขาพูดพึมพำเบาๆ อยู่แถวไรผม เหมือนพูดกับตัวเองมากกว่าจะบอกให้หล่อนรู้

“พี่ไม่ปล่อยให้เราเป็นอะไรหรอก...ไม่มีทางปล่อย และไม่มีทางยอมให้เป็นอะไร” พูดได้แค่นั้นก็เหมือนมีมนตร์สะกดระหว่างคนสองคน ตาสองคู่ที่สบกันแน่นิ่งเหมือนจะเปิดเผยความในใจกันทั้งสองฝ่าย ระยะห่างระหว่างคนสองคนลดลงโดยอัตโนมัติเหมือนแม่เหล็กดูดกัน

ท่านประธานขาดความยับยั้งชั่งใจ จดริมฝีปากบางลงบนหน้าผากนูนโหนกของอีกฝ่าย ย้ำหลายๆ ทีอย่างอ่อนหวาน ก่อนจะเคลื่อนหน้าลงเพื่อให้ริมฝีปากสัมผัสกัน แม้จะไม่ดูดีแต่ก็อ่อนหวานจนซาบซ่านไปตั้งแต่หัวใจจดเท้า หวังจะให้ถ่ายทอดความรู้สึกแทนคำพูดที่ยังไม่กล้าเอ่ย ตัดสินใจแน่วแน่แล้ว ณ วินาทีนี้ว่าคงต้องทำทุกทางให้

อีกฝ่ายเป็นของตนให้ได้ รวมไปถึงการเอ่ยปากคุยกับพ่อแม่ของอีกคน
ต่างๆ ที่ไม่รู้ว่าจะผลลัพธ์จะเป็นอย่างไร และต้องทำให้พชรหทัยรับรู้ความ
ในใจจากเขาด้วย

เมื่อคิดจะรัก คนอย่างอรรคก็ไม่เคยปล่อยให้เวลาผ่านไป

เขานี้เขาจึงตัดสินใจตื่นเช้ามากกว่าปกติ ขับรถอ้อมไปซื้อโกโก้ร้อน
ร้านที่เคยแวะไปดื่มกับหม่อมหลวงพชรหทัย ซึ่งเจ้าตัวบอกซ้ำหลายๆ
หนว่าเป็นร้านโปรดที่ชงเครื่องดื่มร้อนได้ถูกใจหล่อนที่สุด แล้วจึงขับ
อ้อมวนกลับมาเข้าบริษัทเพื่อเอาของมาบรรณาการคนที่เขาตั้งใจไว้
แล้วว่า ไม่ว่าจะต้องผ่านด่านออร์หันต์ หรือต้องรอให้หญิงสาวถึงวัย
อันควรมากแค่ไหนก็จะทำให้เจ้าตัวได้ดื่มยามเช้า

ชายร่างสูงเกือบร้อยเก้าสิบเซนติเมตรเปิดประตูห้องทำงานเข้า
มาเงียบๆ แล้วก็ต้องพบว่าอีกฝ่ายนั่งทำงานมีสมาธิอยู่ที่โต๊ะของตัวเอง
ก่อนแล้ว และไม่มีที่ท่าว่าจะรับรู้ถึงการมาของเขา อรรคเลยตัดสินใจ
นั่งประจำที่ของตัวเอง และมองภาพตรงหน้าเหมือนเป็นความบันเทิง
ยามเช้าต่อไปเรื่อยๆ

ไม่รู้ว่าจะเวลาผ่านไปนานแค่ไหน แต่คิดว่าคงนานพอตัว เพราะ
เมื่ออรรคหลุดจากภวังค์แล้วยืนขึ้นเพื่อจะเข้าไปหาพชรหทัย ก็พบว่า
แก้วเครื่องดื่มนั้นคลายความร้อนไปพอสมควร มือหนายื่นสิ่งที่เตรียม
มาออกไปตรงหน้า เรียกคนสวยที่อยู่ในห้วงคำนึงของเขาทุกลมหายใจ
เข้าออก

“เอ่อ สวัสดีค่ะ” หม่อมหลวงพชรหทัยหน้าแดงขึ้น ก่อนจะเ้ม
ปากแน่น ก็ผู้ชายตรงหน้ายิ้มให้แบบไม่กลัวหัวใจหล่อนจะกระเด็นออก
มาจากอกบ้างเลย “คุณอรรคมานานแล้วหรือคะ” ตาหวานเหลือบ
มองเวลาเล็กน้อย ตกใจนิดๆ ที่ตัวเองทำงานนานถึงสี่สิบนาทีโดย
ไม่รับรู้การมาของอีกฝ่าย แต่พอเห็นหน้าเขาก็พานึกถึงเหตุการณ์

เมื่อวานที่ทำเอาพรหทัยนอนไม่หลับไปค่อนข้าง จนนัดสินใจออกมา
นั่งทำรายงานที่บริษัทแบบนี้ ดีกว่าหายใจทั้งยามนี้ถึงฉากหวานๆ
เมื่อวานเป็นไหนๆ

“สักพักครับ นี่...” มือหนายื่นแก้วโกโก้ร้อนไม่ผสมน้ำตาลแบบ
ที่อีกฝ่ายชอบให้ “พี่ผ่านร้านที่เราบอกว่าอร่อย เลยแวะซื้อมาให้”

หม่อมหลวงคนสวยยกมือไหว้เขาเป็นการขอบคุณทั้งที่งั้นไม่
น้อย ถ้ารู้มาไม่ผิดบ้านเขากับร้านโปรดของหล่อนมันอยู่คนละทางกัน
ก่อนจะรับเครื่องดื่มโปรดมาจิบ โปรยยิ้มแบบไม่รู้ตัวให้แก้วโกโก้ แต่
ทำเอาคนมองใจสัน อายากคว่าอีกคนมากอดแน่นๆ จวบเบาๆ แบบเมื่อ
วาน แต่ก็ต้องดึงตัวเองเข้าสู่โลกของความเป็นจริง สังเวชต์ตัวเองที่
ตกหลุมรักคนที่ไม่น่าหลวมตัวไปรักมากที่สุด “ร้านนี้ไกลจากบ้าน
คุณอรรคจะตายนิคะ คนเยอะด้วย เกรงใจคุณอรรคเลย”

“สำหรับเป็ปเปอร์ จะอะไรก็ได้ครับ” ชายหนุ่มชุดสกิลปากหวาน
ที่ไม่ได้ใช้งานมานานมาอ่อนเด็กที่หน้าขึ้นสีเป็นที่เรียบร้อย

“แล้วนี่มีอะไรหรือเปล่าครับ ทำไมท่านประธานกับคุณเป็รียว
โทร. มาเชิญพี่ไปทานข้าวที่วัง นี่พี่ไม่ได้เผลลทำอะไรให้เราไม่พอใจจน
ไปฟ้องคุณพ่อคุณแม่ใช่ไหม” ตาเรียวห่มองคนตรงหน้า คิ้วเข้มพาด
หน้าขาวหล่อที่รับกันดีกับจมูกโด่งๆ ของเขา ยืนกอดคอรอฟังคำตอบ
ทั้งกิริยาท่าทาง ทั้งคำพูดเป็นกันเองยิ่งขึ้น ระยะเวลาเย็นด้วยกันก็
ใกล้กันมากขึ้นด้วย โดยที่อีกฝ่ายทำหน้าที่ เพราะไม่รู้มาก่อนว่า
บุพการีโทร. เชิญท่านประธานรูปหล่อผู้นี้ไปกินข้าวที่ตำหนักใหญ่

“ไม่เห็นมีอะไรนิคะ คุณอรรคดีจะตาย จะให้เอาเรื่องอะไรไป
ฟ้อง” พูดไปก็หน้าแดงไปเพราะหวนคิดถึงเรื่องเมื่อวานที่น่าฟ้องที่สุด
แต่ใครจะมีหน้าไปพูดเรื่องแบบนั้นกับพ่อกับแม่ได้ แถมตัวหล่อนเองก็
ยั้งไม่ได้แย้ง ปลอบยให้เขาทำตามอำเภอใจด้วยซ้ำ “คงเชิญไปทาน
ตามปกติแหละคะ นี่จะไม่อยู่กันเป็นเดือน ทั้งเปอร์ไว้คนเดียว”

ประกายวาววามบางอย่างฉายจากแวตาดอรรค แต่หม่อมหลวง
คนสวยไม่ทันสังเกต เพราะมีวแต่ตีมด้ากับเครื่องตีมที่ตัวเองชื่นชอบ
หวั่นไหวกับที่ท่าของเขา และอดตื่นเต้นลึกๆ ไม่ได้เพราะประโยค
ถัดไปของชายหนุ่ม

“จันเียนนี้เปปเปอร์ก็ไม่ต้องให้รถมารับ กลับวังกับพี่เลยละกัน”